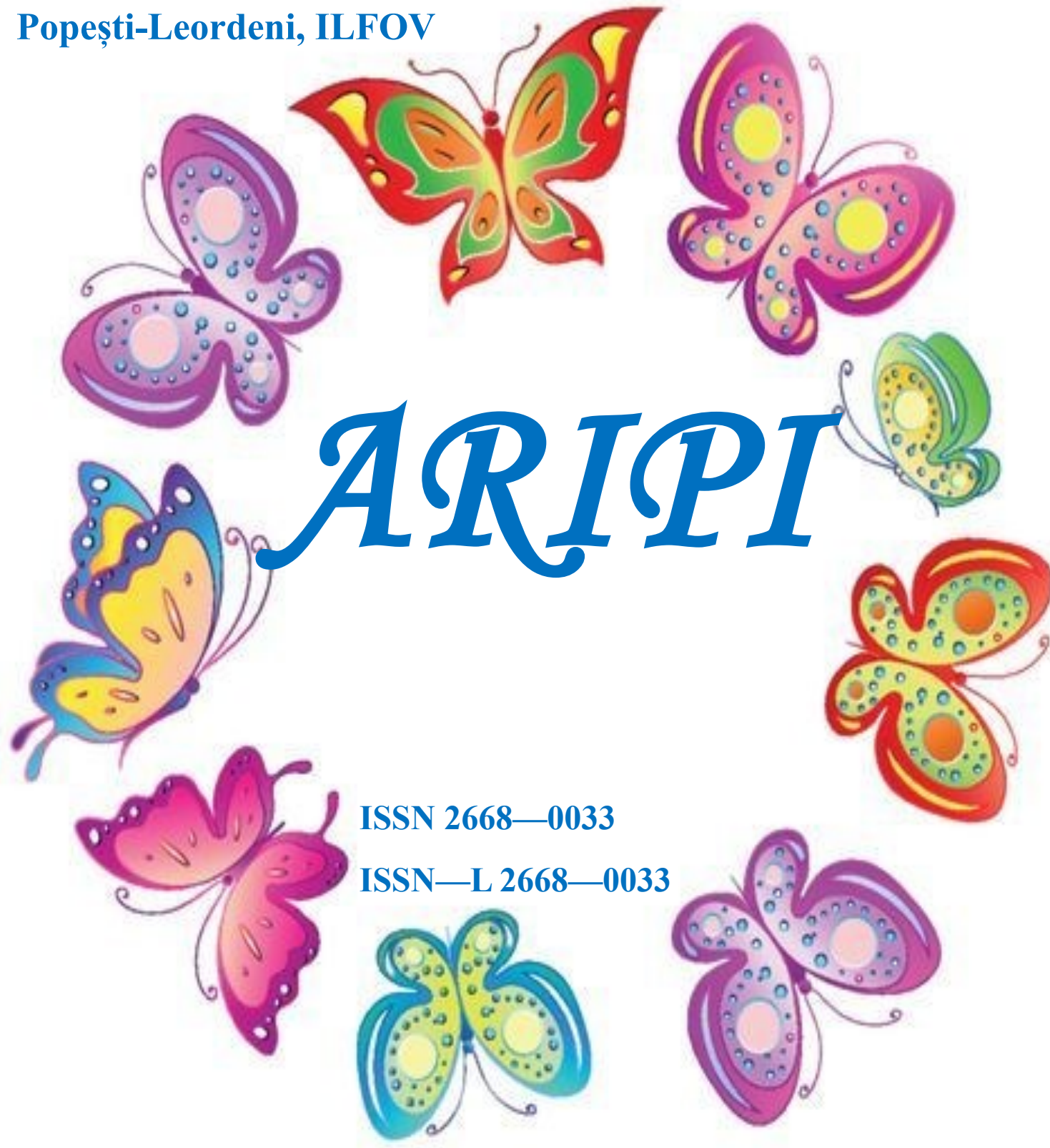

REVISTA

Liceului Teoretic RADU POPESCU

Popești-Leordeni, ILFOV

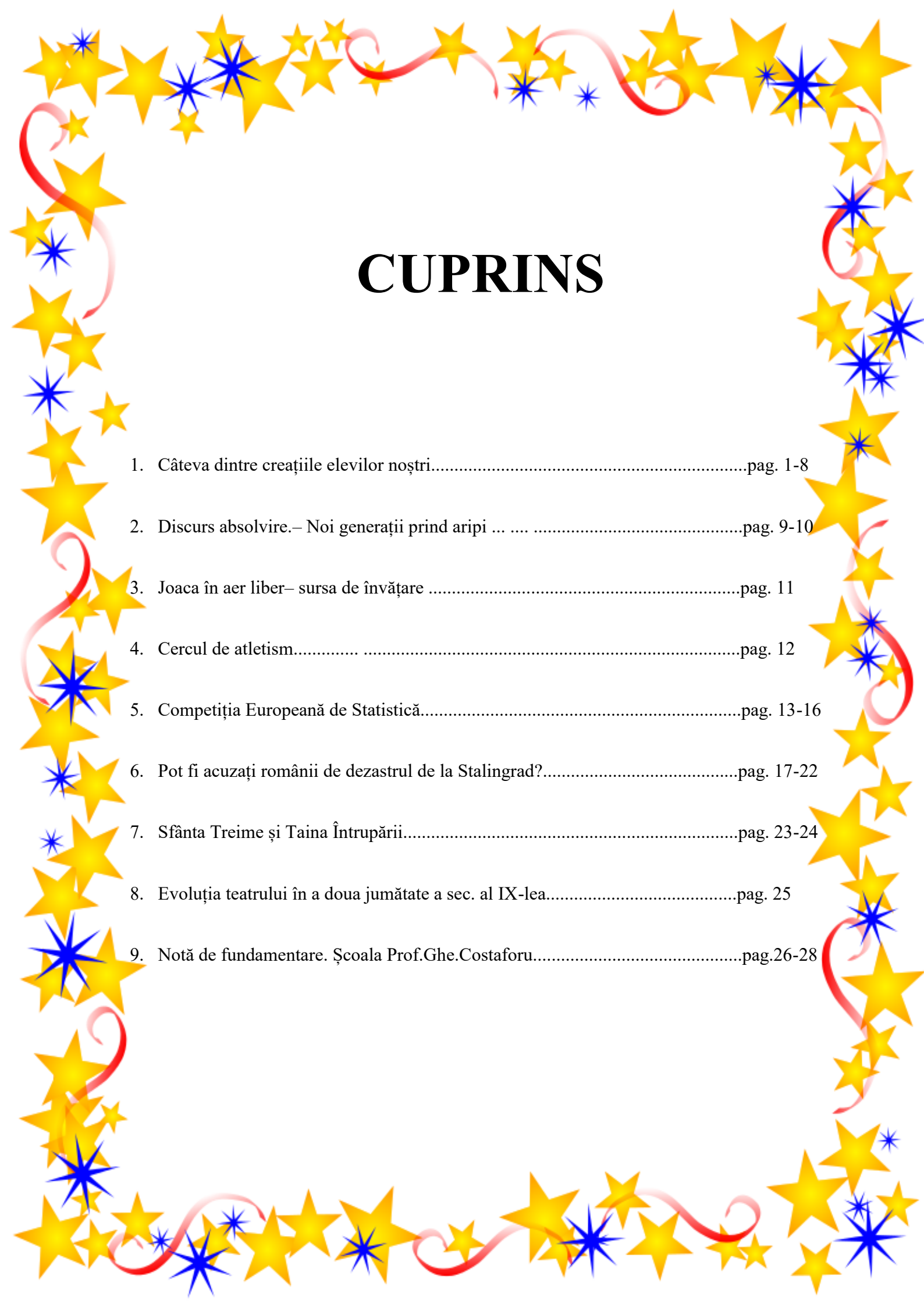
ARIPİ

ISSN 2668—0033

ISSN—L 2668—0033

Numărul 8

- AUGUST 2025-

CUPRINS

1. Câteva dintre creațiile elevilor noștri.....pag. 1-8
2. Discurs absolvire.– Noi generații prind aripipag. 9-10
3. Joaca în aer liber– sursa de învățarepag. 11
4. Cercul de atletism.....pag. 12
5. Competiția Europeană de Statistică.....pag. 13-16
6. Pot fi acuzați românii de dezastrul de la Stalingrad?.....pag. 17-22
7. Sfânta Treime și Taina Întrupării.....pag. 23-24
8. Evoluția teatrului în a doua jumătate a sec. al IX-lea.....pag. 25
9. Notă de fundamentare. Școala Prof.Ghe.Costaforu.....pag.26-28

Câteva dintre creațiile elevilor noștri

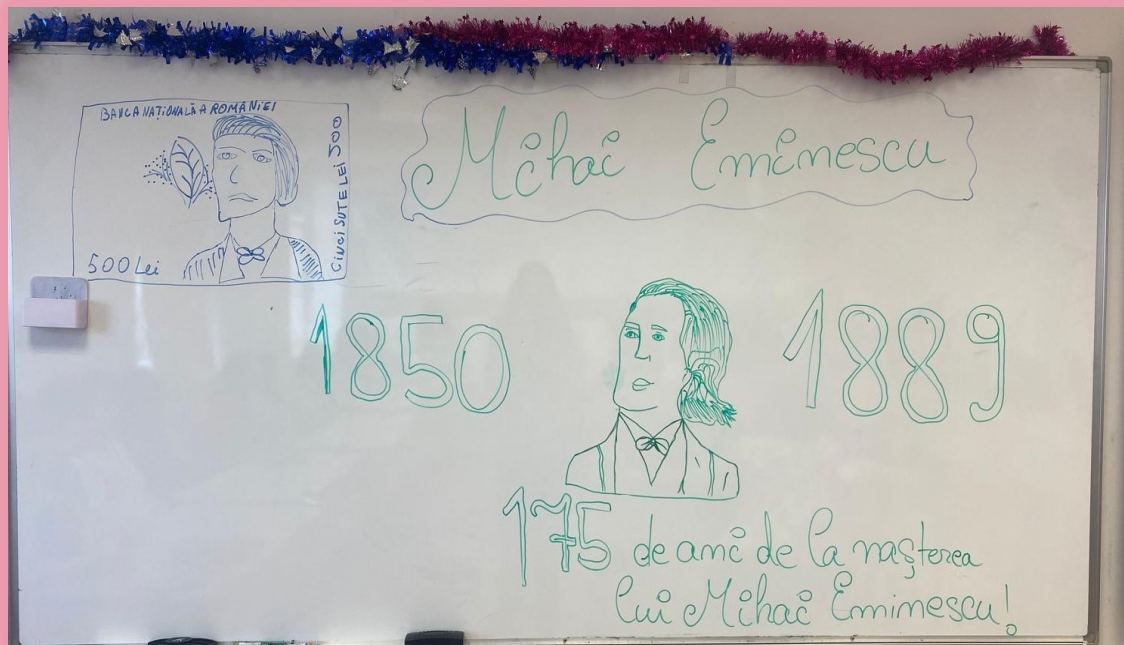
2024-2025

15 IANUARIE 2025

CONCURS DE POEZIE

Elevii claselor a X-a din Liceul Teoretic „Radu Popescu” au celebrat Ziua Culturii Naționale, implicit a marelui poet Mihai Eminescu, printr-un concurs de recitare a propriilor creații, sub coordonarea doamnei profesor de limba și literatura română Savu-Popescu Gina.

Acest concurs a fost parte din proiectul „Eminescu - La ceas aniversar” realizat de doamna profesor de limba și literatura română Dogaru Mihaela.

Când taci, se-aprinde cerul

Când taci, se-aprinde cerul în mii de amintiri,
Și timpul prinde aripi din vechi închipuiri.
În umbra unui gând, iubirea ta rămâne,
Un foc ce-n inimi arde, și totuși nu apune.

Ești cântec fără margini, ești visul nepătruns,
O clipă de lumină în veșnicul ascuns.
Din tine curge lumea, din mine doar tăcere,
Dar împreună scriem poeme de durere.

Cu ochii plini de seară, mă-ntorc spre infinit,
Spre locul unde dorul de tine m-a găsit.
Și-n liniștea de aur, în tot ce va mai fi,
Te port ca pe-o lumină din stele străvezii.

Elev: Grecu Denis
Clasa a X-a A

Stâlpul

În astă noapte mi-a cazut ultimul strop
Sub păsările negre ale mortii
Sus din marea de stele ea ma prinde din galop
Dimineață voi găsi voința sorții

La poarta dintre căruțele lui Soare și Lună
Unde lumile giganților și gnomilor se împreună
Acolo războinica pe cal oprește sa spuna
“În Hala celor Cazuți eroii se aduna”

Pe bancă stau în rândul oaspeților
În onoarea bătrânului, Odin domn al oastei
Ce zice “Ridic paharul, stâlpul ce sta până în finalul zilelor”

Elev: Anton Sebastian
Clasa a X-a A

Câteva dintre creațiile elevilor noștri

2024-2025

Cărarea iubirii

Iubirea nu-i doar joacă,
nu sunt doar promisiuni.
e pas cu pas, e zi ce zboară,
e-un drum lung, neîntrerupt.

E bucuria-n lucruri simple:
o cină-n doi, un „bun venit”,
o haină pusă când e frig
și-un plan uitat, dar împlinit.

Iubirea nu se țese-n vorbe,
ci-n fapte mici, din greu țesute.

E bucuria ce se naște
din mii de lupte nevăzute.

Și-ntr-o tăcere dusă-n doi,
când glasul tace, dar e bine,
în ochii tăi, în pașii moi,
simt că iubirea-i lângă mine.

Și-n clipa când ajung la capăt,
cu urme-adânci, dar suflet plin,
privesc în urmă și-nțeleg:
iubirea e un drum divin!

Elev: Crăciun Florentina
Clasa a X-a A

Chipul tău

În brațele tale, timpul își pierde conturul, iar lumea devine un murmur îndepărtat.

Privirea ta îmi aprinde sufletul ca o stea răătăcită pe cerul nopții,
iar fiecare atingere a ta îmi scrie dorințele pe piele,
Într-un sărut regăsesc toate cuvintele nerostite,
toate visurile ascunse în tăcerea inimii mele.

Tu ești freamătul dimineții ce-mi umple zilele cu dor.
În ochii tăi se adună lumina unui răsărit nesfârșit,
iar râsul tău curge prin mine ca un râu limpede.
Lângă tine, iubirea nu are nevoie de promisiuni
căci fiecare clipă e un legământ tăcut între suflete.

Și, dacă lumea s-ar destrăma, dacă sufletele și-ar pierde strălucirea,
știu că iubirea noastră ar rămâne neatinsă.

Ne-am regăsi și în alte vieți, în alte timpuri, călăuziți de aceleași inimi
ce bat la unison.

În brațele tale iubirea nu are sfârșit, doar începuturi fără număr.

Elev: Bucur Alberto
Clasa a X-a A

Câteva dintre creațiile elevilor noștri

2024-2025

DORUL STELELOR

Sub cer senin, în miez de noapte,
Se leagănă visul în tăcere,
Iar dorul dulce-al unei șoapte
Se pierde-n raze de mistere.

Pe lacul liniștit de gânduri,
Un cântec vechi se tot ascunde,
Iar dorul meu prin crânguri râde,
Și-aleargă-n clipele profunde.

Și stelele, ce parcă plâng,
Îmi șoptesc dorul lor spre zare,
Căci timpul trece ca un gând,
Și totu-i vis și așteptare.

Elev: Vătășelu Ana

Vis de dor

Pe-ntinsul nopții, stele plâng tăcute,
Cu razele blânde cerul mi-l înalță,
Iar codrii negri, gânduri neștiute,
Îmi spun povești din vremuri de-altădat,

Pe lacul rece, luna se așterne,
Un dor adânc prin suflet mi-a trecut,
Și vântul poartă șoapte eferme,
Ce-n umbra nopții parcă s-au pierdut

Ah, visul dulce, tainic, mă cuprinde,
Cu glas de înger, dorul mi-l dezvălui,
Iar timpul tace, cerul îl cuprinde
Când veșnicia trece-n cânt de plai.

Elev: Cojanu Adrian

Clasa a X-a A

Privim cu pace și lumină

La steaua care-a răsărit,
Din negura vremii - o chemare,
Un dor etern ne-a răscolit,
Spre zări cu vise arzătoare.

Lumina ei călătorește,
Prin timp și spațiu fără știre,
Iar sufletul ni-l liniștește,
Cu șoapta blândă de iubire.

Și tot ce-n noapte ne-a unit,
În raze tainice s-alină,
La steaua care-a răsărit,
Privim cu pace și lumină.

Elev: Nejem Ali

Câteva dintre creațiile elevilor noștri

2024-2025

Viața după 18

După 18, totul pare altfel,
Deciziile-s ale tale, nimeni nu se implică.
Facturi, joburi, planuri ce se schimbă,
Libertatea vine, dar e puțin strâmbă.

Prietenii vechi se duc, alții apar,
Îți dai seama repede cine-i în zadar.
Familia te-ntreabă "Ce vrei să devii?"
Dar tu nu știi, doar vrei să fii.

Zi de zi înveți să te descurci,
Să cazi, să plângi, să te ridici.
Viața după 18 nu-i chiar ușoară,
Dar îți arată că ești mai tare decât credeai odinioară.

Elev: Belea Eduard-Marian

Clasa a X-a B

Timpul nu ne desparte

Ne știm de când ne-am născut,
În curtea bunicii totul a început.
N-am știut că o să ajung
Să te iubesc atât de mult.

Am împărțit păpuși și secrete,
Și-apoi adolescența, cu lacrimi și regrete,
Ne-am fost una altelea un far prin furtună,
Și ne-am clădit un viitor împreună.

Și azi, când privirea ne spune mai mult
Decât o mie de vorbe,
Știu că nimic, n-a plecat, n-a trecut,
Ești tot tu, verișoara mea.

În tine-am găsit un suflet curat,
O prietenie vie, de neuitat,
Care-mi este casă mereu,
Oriunde m-ar duce destinul meu.

Rămâi tu, oglinda copilăriei,
Cu tine am râs, am visat și-am crescut,
Verișoară, prietenă, soră de veac,
Legătura noastră, un drum neîncetat.

Elev: Stângaciu Raluca

Clasa a X-a A

Câteva dintre creațiile elevilor noștri

2024-2025

Puterea iubirii

În lumina blândă a serii,
Sub cerul ce șoptește povești,
Iubirea noastră, ca un vis,
Se-nalță peste timp și veșnicii.

Privirea ta, un ocean de dor,
Îmi stinge temeri, îmi aprinde zbor.
În tăcerea nopții, doar noi doi,
Un singur suflet, două inimi, eroi.

Fiecare atingere, o poezie,
Fiecare cuvânt, o simfonie.
Din stele țeșem jurămînți,
În lumea noastră suntem sfinți.

Elev: Doru Iosif

Clasa a X-a A

Poezia sufletului

În suflet, versuri se-nfiripă,
Ca mugurii de primăvară-n clipă.
Un cântec mut, dar plin de glas,
Se-ascunde-n noi, se face ceas.

Tic-tac, minutele ne ard,
Și-n focul lor visam să cad.
Dar tot renaștem din ce suntem,
Căci sufletul nu are stet.

Poeți suntem, fără s-o știm,
În tot ce facem și simțim.
Și de-om pleca departe-n veac,
Poezia noastră nu se va trece, nu se va șterge... și va fi leac.

Elev: Șutru Cristina Amalia

Clasa a X-a B

Câteva dintre creațiile elevilor noștri

2024-2025

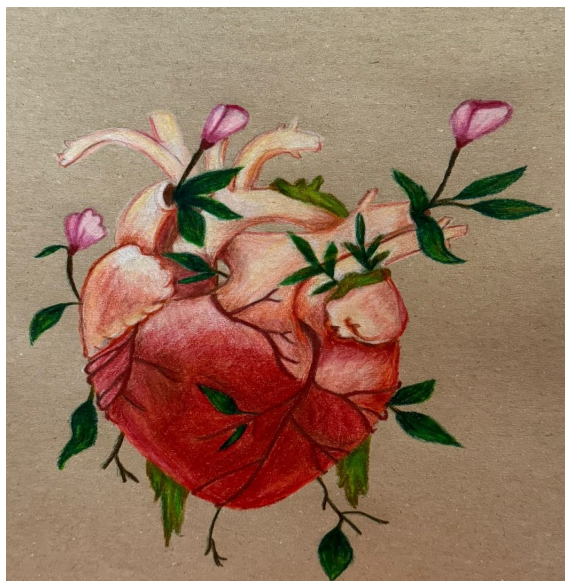
Rețeta inimii

Vindecarea poate avea mai multe sensuri, fie că este vorba de vindecare fizică sau sufletească, ea presupune dragoste, empatie și susținere din parte celorlalți.

De data aceasta, voi alege să vorbesc despre vindecarea sufletească, poate pentru că o văd mai mereu prin preajma mea sau poate pentru că simt în adâncul inimii că tipul acesta de vindecare este cel mai important dintre toate, căci odată ce sufletul unui om este bine și nu mai are niciun fel de rană sau ruptură, el poate vinca tot corpul.

Vă întrebați poate ce presupune vindecarea sufletească? Ei bine, ea este diferită de orice alt tip de vindecare, nu se poate prescrie un tratament exact și nici nu este același tratament pentru fiecare om în parte.

Chiar dacă sufletul nu este un organ propriu-zis, s-a dovedit științific ca inima acumulează sentimente care îi modifică ritmul și capacitatea de funcționare, prin urmare, putem spune că sufletul este o membrană mistică care învelește inima și o protejează, practic un scut care încasează loviturile mai puternice astfel încât la corpul inimii să ajungă doar vibrația. Știu că poate sună ciudat tot ce vă prezint, însă sunt cercetători care au reușit să demonstreze că sufletul chiar există și are o greutate de aproximativ 10 grame care își are centrul în pieptul nostru, deci în dreptul inimii.

Prin urmare, dacă el este cel ce ne protejează corpul de suferința emoțională, spuneți-mi cum ar putea să nu fie unul dintre cele mai importante elemente care trebuie vindecate?

Gândiți-vă în felul următor: afară bate vântul foarte tare, iar voi pe masă aveți o vază, atunci când geamul este compact cu vaza nu se întâmplă nimic, însă dacă geamul începe să se spargă, vaza începe să se clatine, geamul se mai sparge puțin, vaza se clatină mai tare, când geamul s-ar fi spart de tot vaza a căzut, iar în casă nu mai pot fi ținute flori nicicând furtuna s-a oprit, așa că este important să recondiționăm geamul, înainte ca vaza să se spargă; geamul ar putea fi înlocuit, însă nu în plină furtună, dar sufletul nu se găsește la magazin, imediat ce are o mică zgârietură, ea trebuie bandajată și odată ce săruturile iubirii sunt puse pe suflet, el are capacitatea de a se lipi și a deveni mai puternic.

Iar acum, probabil, că vă întrebați ce înseamnă săruturile iubirii? Ele sunt atingerea fină pe care ne-o putem da chiar și noi prin bunătatea pe care o deținem sau atingerile sufletului pe care ni le pot da cei din jur prin dragoste, prin înțelegere, prin empatie sau susținere.

Nu știu dacă v-ați gândit până acum că sufletul are și el medicul său, se numește „psiholog” și chiar dacă denumirea vine de la psihic, acolo ne vindecăm emoțiile implicit și sufletul.

Uneori sufletul nostru are nevoie să se exteriorizeze, să spunem cu voce tare ce simțim și cineva să ne asculte și să ne înțeleagă emoțiile, dar și să ne ajute și să le acceptăm.

Sunt multe tipuri de terapii pentru suflet: pentru unii răsul este cel mai benefic pentru alții s-ar putea ca lacrimile să fie picăturile ce lipsesc rupturile sufletului; uneori oamenii pot simți să fie singuri în momentul în care își vindecă sufletul, însă alții dintre ei au nevoie de mai multă socializare; dar un lucru vi-l pot spune cert, sufletul se lipește cel mai bine cu iubirea noastră și a celorlalți.

Și dacă îmi permiteți acum la final să vă sfătuiesc: iubiți și lăsați-vă iubiți de părinți, rude și prieteni, iar atunci scutul inimii voastre va fi din titan și nu îl va putea crăpa orice gând sau situație negativă.

Elev: Chitaru Leila

Clasa a VI-a A

Prof. coord. Savu-Popescu Gina

Un turist în mileniul următor

Într-o dimineață însorită, Alex, un băiat de doisprezece ani pasionat de știință și tehnologie, a descoperit în podul casei bunicilor săi o cutie veche, prăfuită.

Curios, a deschis-o și a găsit un dispozitiv strălucitor, asemănător unui ceas, cu inscripția "Călător în timp - Mileniul următor". Fără să stea pe gânduri, a pus dispozitivul la încheietură și a apăsător un buton mare, roșu.

Într-o clipă, Alex s-a trezit într-un oraș futurist, cu clădiri înalte din sticlă și metal, mașini zburătoare și roboți care se plimbau pe străzi. Uimit, și-a dat seama că ajunsese în mileniul următor, într-o lume pe care doar și-o imaginase din cărți și filme.

Plimbându-se pe străzile aglomerate, a observat oameni purtând haine strălucitoare și dispozitive holografice. Un panou imens afișa mesajul: "Bun venit în anul 3025 - Orașul Neo-Terra". Alex era fascinat de tot ce vedea și simțea că trăiește un vis.

La un moment dat, un robot prietenos s-a apropiat de el și i-a spus: "Salutare, tânăr călător! Pari a fi nou pe aici. Te pot ajuta cu ceva?" Alex i-a răspuns că este un turist și ar dori să afle mai multe despre această lume. Robotul, care s-a prezentat ca fiind Zed, a acceptat cu bucurie să-i fie ghid.

Împreună, au vizitat Grădinile Suspendate ale Neo-Terre, unde plante exotice pluteau în aer datorită unor

câmpuri magnetice. Au explorat Muzeul Timpului, unde Alex a văzut expodate din trecutul său și a învățat despre evoluția omenirii. De asemenea, au mers la un parc de distracții virtual, unde Alex a experimentat aventuri incredibile fără să se miște din loc.

Pe parcursul zilei, Alex a aflat că în acest viitor, oamenii și roboții trăiau în armonie, colaborând pentru a crea o societate avansată și pașnică. Tehnologia era folosită pentru a proteja mediul, iar bolile fuseseră aproape eradicate. Educația se realiza prin intermediul realității virtuale, iar călătoriile interplanetare deveniseră obișnuite.

Spre seară, Zed l-a condus pe Alex la un turn de observație, de unde putea vedea întregul oraș luminat. Privind panorama spectaculoasă, Alex a simțit o profundă admirație pentru realizările omenirii și a înțeles importanța cunoașterii, a colaborării și a respectului față de natură.

Realizând că era timpul să se întoarcă acasă, Alex i-a mulțumit lui Zed pentru ghidaj și a apăsător din nou butonul roșu de pe dispozitiv. Într-o clipă, s-a trezit în podul casei bunicilor, cu soarele apunând la orizont. Deși părea că nu trecuse decât o zi, experiența trăită în mileniul următor l-a marcat profund.

Din acea zi, Alex a decis să împărtășească tuturor ceea ce a învățat și să lucreze pentru un viitor mai bun, inspirat de călătoria sa extraordinară ca turist în mileniul următor.

Elev: Chitaru Leila

Clasa a VI-a A

Prof. coord. Savu-Popescu Gina

Câteva dintre creațiile elevilor noștri

2024-2025

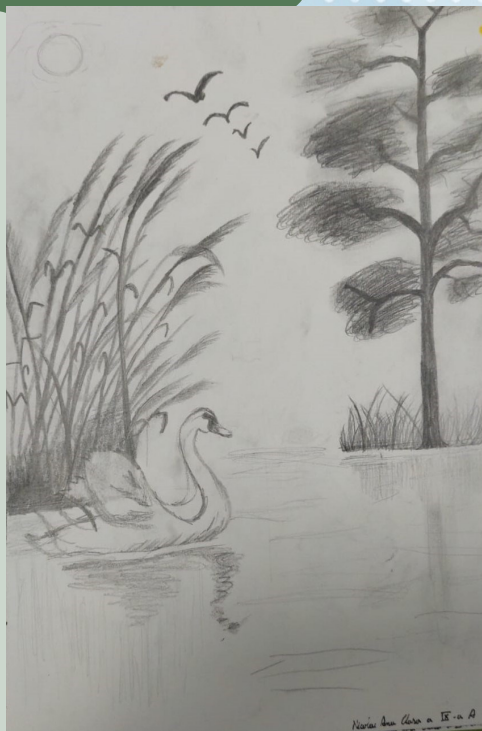
Strada mea

Strada mea e plină de glasuri voioase,
Cu blocuri înalte și case frumoase,
În fiecare fereastră o poveste se-arată,
Iar soarele râde de dimineață.

Copiii se joacă sub pomii bătrâni,
Mașinile trec, ca niște stăpâni,
Dar strada mea rămâne mereu,
Un loc de vis, doar al meu.

Trotuarul e plin de pași și de joc,
Iar vântul aduce povești dintr-un loc,
Copiii aleargă, iar lumea zâmbește,
Pe strada mea totul parcă trăiește.

Elev: Matei Cristian Stan
Clasa a V-a A
Prof. coord. Savu-Popescu Gina

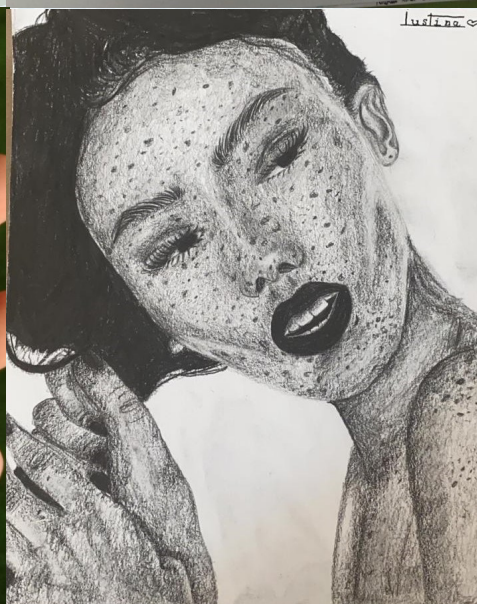
În taina nopții

Pe-al serii prag, tăcut și plin de umbre,
Se-nalță luna-n cer ca o poveste,
Un dor adânc în piept se frânge-n tumbe,
Și gândul meu spre tine-ncet mai este.

Te caut printre stele, printre vise,
În cânt de codru, șoapte de izvor,
Ești raza blândă-n nopțile promise,
Și lacrima ce arde-n al meu dor.

O, suflet drag, în lumea ta de gheață,
Eu ard precum o stea uitată-n vânt,
Și-n taina nopții tale fără viață
Rămân un vis pierdut pe-al vremii cânt.

Elev: Mercaș David
Clasa a X-a A
Prof. coord. Savu-Popescu Gina

Dragi elevi, stimați părinți, colegi profesori

Astăzi ne aflăm în fața unui moment special – sfârșitul unei etape frumoase și începutul uneia noi, plină de necunoscut, dar și de promisiuni.

Vă privesc cu emoție și parcă vă revăd cum erați în clasa a VI-a, când am devenit diriginta voastră. Erați gălăgioși, curioși, năzdrăvani – un grup pestriț, dar plin de viață. Îmi amintesc cât de greu era, uneori, să vă țin în frâu, dar și cât de repede ați început să-mi cucerii inima.

Anii au trecut repede, dar nu în zadar. V-ați schimbat, v-ați maturizat, ați crescut. Nu doar în înălțime, ci și în suflet. Am încercat, la orele de dirigiență, să ne cunoaștem mai bine – să înțelegem cine suntem, ce simțim, ce ne dorim. A fost o călătorie pe care am făcut-o împreună și pe care nu o voi uita niciodată.

Unii dintre voi aveți o forță aparte – calități de lider, acea putere de a aduna oamenii în jurul vostru, de a-i ghida, de a lua inițiativa. Vă încurajez să vă folosiți această forță cu responsabilitate și înțelepciune, pentru binele celor din jur.

Alții aveți o sensibilitate deosebită – sunteți cei care simt mai profund, care vă emoționați ușor, care observați lucrurile mărunte. Nu vă temeți de această trăsătură – e o comoară rară într-o lume care, uneori, uită să mai simtă. Aveți grijă de sufletul vostru și nu-l lăsați să se piardă în zgomotul lumii.

Și sunt unii dintre voi care strălucesc prin lucrurile practice – care știu să repare, să construiască, să pună mâna și să transforme ideile în fapte. Aveți un dar neprețuit. Lumea are nevoie de oameni ca voi, care nu doar visează, ci și fac.

Poate că nu ați fost o clasă de olimpici, dar ați fost, fără îndoială, o clasă de copii cu suflet. Ați fost o clasă vie, autentică, sinceră. Și, pentru mine, asta înseamnă enorm.

Dragi părinți, vă mulțumesc pentru încrederea voastră, pentru răbdare, pentru parteneriat. Fără voi, drumul nu ar fi fost la fel.

Stimați colegi, vă mulțumesc pentru toată munca și dedicarea voastră. Am fost împreună în formarea acestor tineri.

Iar vouă, dragi elevi, vă las un gând: mergeți înainte cu inima deschisă. Nu vă fie teamă să greșiți, să încercați, să schimbați drumul atunci când simțiți că nu e al vostru. Și, mai presus de toate, fiți oameni buni! Restul se învață!

Vă îmbrățișez cu recunoștință și dor.

**Cu drag,
Diriginta voastră,
Prof. Neșcu Adriana**

Noi generații prind aripi

2024-2025

Dragi elevi, colegi, părinți

Nici nu știu când au trecut acești patru ani de când am intrat prima dată în clasă și v-am cunoscut; erați mici și aveți emoții mari, ca și mine.

Din primele clipe când ne-am văzut am simțit că vom realiza lucruri minunate împreună.

În toți acești ani v-am dorit, în orice moment, tot binele din lume; am fost lângă voi cu sufletul și cu mintea. În același timp am fost obligată să fiu și autoritară pentru a vă pregăti cât mai bine la disciplina dificilă, dar și plăcută pe care o predau – matematica.

Sunt fericită că am reușit să vă formez disciplinați, respectuoși, ambițioși; sunt mândră de voi pentru cum ați crescut.

Meritul este în egală măsură a doamnelor profesoare și domnilor profesori care au predat de-a lungul anilor la această clasă, precum și a doamnelor directoare și domnului director care au creat o atmosferă propice actului educațional.

Mulțumesc părinților voștri pentru eforturile pe care le-au depus în formarea și educarea voastră.

Dragi părinți, vă mulțumesc și apreciez faptul că am avut o colaborare foarte bună în toți acești ani și am comunicat cu folos în interesul copiilor dumneavoastră.

Cei opt ani de școală s-au încheiat. Mă bucur pentru tot ceea ce ați reușit până acum și sunt convinsă că intrați în următoarea etapă siguri pe voi.

Vă doresc mult succes la Evaluarea Națională și vă sfătuiesc să fiți curajoși și atenți! Veți avea rezultate foarte bune pentru că sunteți bine pregătiți.

Vă sfătuiesc să fiți încrezători, buni, altruști și în continuare ambițioși pentru că vă așteaptă și alte examne în viață și am ferma convingere că veți reuși să le faceți față cu succes!

Veți rămâne în amintirea mea ca o generație frumoasă și mă voi bucura ori de câte ori îmi veți spune în viitor despre reușitele voastre.

MULT SUCCES!

Diriginte,

Prof. Daniela Vătămănescu

Joaca în aer liber – sursă de bucurie și învățare –

2024-2025

La Grădinița Nr.1 activitățile recreative desfășurate în aer liber au devenit un adevărat motor al bucuriei și al dezvoltării armonioase. În ultimele săptămâni, curtea grădiniței s-a transformat într-un spațiu plin de culoare, râsete și descoperiri.

Copiii s-au bucurat de jocuri de mișcare, întreceri amuzante, desen pe asfalt și ateliere de creație organizate afară. Printre activitățile preferate s-au numărat joaca cu parașuta colorată, traseele motrice, dar și pictura pe pietre sau colectarea frunzelor pentru colaje tematice. Toate aceste activități le-au oferit celor mici ocazia de a învăța prin joacă, într-un mediu natural și relaxat.

Prin astfel de momente, copiii își dezvoltă nu doar abilitățile motrice, ci și capacitatea de a colabora, de a respecta reguli și de a-și exprima liber imaginația. Timpul petrecut afară are un impact pozitiv și asupra stării de spirit, reducând stresul și stimulând curiozitatea naturală a copiilor.

Grădinița Nr. 1 continuă să încurajeze activitățile recreative ca parte esențială a educației timpurii, oferindu-le celor mici un start sănătos și echilibrat în viață. Joaca este, în fond, prima formă de învățare – iar aici, fiecare zi este o nouă aventură.

Prof. pentru educație timpurie Pîrvu Monica

Cercul de atletism

2024-2025

În vremurile de azi, nu doar la nivel național, ci și internațional, majoritatea copiilor sunt dezinteresați de sport. Însă, atunci când li se creează condiții, ei sunt motivați și devin dornici să facă mișcare. La Liceul Teoretic "Radu Popescu" s-a observat interes din partea copiilor pentru atletism, acesta dezvoltând toate calitățile motrice și, totodată, deprinderile motrice, mai ales cele trei naturale oamenilor (alergare, săritură, aruncare), motiv pentru care, în anul școlar 2024-2025, la cererea doamnei profesoare de Educație Fizică și Sport Neșcu Adriana, conducerea unității de învățământ a aprobat înființarea Cercului de Atletism. În cadrul acestuia, s-au format două grupe de copii din ciclul primar, având câte două antrenamente pe săptămână fiecare grupă. Antrenamentele se axează pe învățarea școlii atletismului, dar și pe dezvoltarea calităților motrice prin jocuri de mișcare, fiind atractiv și potrivit vârstei. Pentru a stimula dorința de întrecere, formată prin încrederea deprinsă în urma învățării tehnicii probelor atletice și a îmbunătățirii capacităților motrice, s-a organizat un concurs la nivelul școlii – "Crosul de iarnă", copiii primind premii și diplome. Totuși, un singur concurs nefiind de ajuns pentru menținerea motivației, am ales să participăm, în luna iunie, la concursul județean "Crosul -Ziua Olimpică", organizat de Inspectoratul Școlar Județean Ilfov în colaborare cu Comitetul Olimpic și Sportiv Român, reușind să obținem rezultate foarte bune care au fost premiate cu tricouri, medalii, insigne și diplome. Așteptăm următorul an școlar cu noi provocări, dar cel mai important, să petrecem timpul liber într-un mod calitativ.

Prof. Neșcu Adriana

Competiția Europeană de Statistică în România

2024-2025

În anul școlar 2024-2025, Institutul Național de Statistică, în colaborare cu Ministerul Educației au organizat, în premieră pentru țara noastră, Olimpiada de Statistică, o competiție care, la nivel european, s-a aflat deja la a 8-a ediție, cu 21 de țări participante.

Obiectivul principal al concursului a fost acela de a stimula curiozitatea și interesul elevilor privind utilizarea statisticilor oficiale, de a încuraja profesorii să utilizeze noi resurse și instrumente pentru predarea statisticii, dar și de a evidenția rolul și importanța statisticii în societate. Competiția a vizat două categorii de elevi din învățământul secundar: elevii din clasele a IX-a și a X-a (Categorია Junior) și elevii din clasele a XI-a și a XII-a (Categorია Senior).

Liceul nostru a fost reprezentat la Olimpiadă, la Categoria Senior, de două echipe de la clasa a XI-a: echipa *FASTMATH8* – elevele *Dragu Bianca Maria* și *Stoian Adelina Maria* și echipa *MATHPOWER* – elevele *Gavriliță Ana-Patricia* și *Nejem Amal*.

Cu entuziasm, ambiție, seriozitate și perseverență în studiu, cele patru eleve au participat la lecțiile de pregătire suplimentară pentru concurs, ce au vizat conținuturi extracurriculare din domeniul statisticii, iar în ianuarie 2025 s-a desfășurat *etapa județeană*, care a constatat în trei probe teoretice (de calcul statistic, utilizarea datelor din statisticile oficiale și interpretarea rapoartelor statistice) desfășurate online, pe platforma concursului. Ambele echipe au obținut *Mențiune* și s-au calificat la *etapa națională* a Olimpiadei.

Pentru acest nivel, fiecare echipă a avut de analizat un set de date în Excel, pus la dispoziție de organizatori (parte din studiul *AEDA 2022 – o anchetă asupra educației adulților din România*) și de realizat câte o prezentare PowerPoint în care, pornind de la obiective principale și secundare bine stabilite și argumentate, să analizeze, prin intermediul tabelelor, al graficelor și diagramelor, utilizând indicatori statistici relevanți, categorii de date astfel încât să răspundă, prin comentarii și concluzii, obiectivelor propuse.

A fost o muncă frumoasă, de echipă, ce a presupus documentare, studiu al datelor, utilizare de funcții Excel, corectarea erorilor, creare de tabele, diagrame, analizare a acestora pentru a înțelege fenomenul social ascuns în spatele cifrelor obținute. Ambele echipe au depus un efort constant și eficient, iar pentru mine a fost o adevărată provocare și bucurie să le pot coordona, o experiență prin care relația profesor-elev a căpătat și un alt contur.

La *etapa națională*, dintre cele 263 de echipe calificate, elevele noastre au ocupat locurile 34 (echipa *MATHPOWER* - 86,6 puncte) și 48 (echipa *FASTMATH8* - 84,6 puncte), fiind situate pe primele două poziții dintre echipele ilfovene, la Categoria Senior.

Sunt bucuroasă de performanța lor, le felicit și le urez mult succes mai departe, la toate concursurile și examenele ce vor veni și să nu uite că pot clădi tot ceea ce își propun, având la bază o voință puternică și multă muncă.

Prof. Dumitrescu Aurelia-Steliana

„Pentru noi, participarea la Olimpiada de Statistică a fost, fără îndoială, o experiență memorabilă, care ne-a ajutat atât pe plan personal, cât și din punct de vedere profesional. Pregătirea a fost o provocare, deoarece a însemnat ore de muncă, învățare, analizare de date și studii de caz. Timpul pe care l-am petrecut lucrând la proiectul pentru a doua etapă, energia, dar și cunoștințele au fost esențiale pentru aducerea la bun sfârșit a acestuia. Am învățat să lucrăm mai bine în echipă, dar și în anumite aplicații, precum Microsoft PowerPoint sau Microsoft Excel și suntem sigure că o să ne fie de ajutor în viitor. De asemenea, analizând informațiile care ne-au fost oferite, precum și alte articole sau descrieri am aflat lucruri noi despre subiectul educației informale și non-formale în rândul femeilor și bărbaților din România.”

(Dragu Bianca-Maria, Stoian Adelina-Maria - Echipa FASTMATH8)

„Participarea la Olimpiada de Statistică a fost o experiență deosebită, care mi-a oferit ocazia de a-mi valorifica cunoștințele teoretice și abilitățile analitice. Pregătirea alături de doamna profesoară a stârnit în mine un interes autentic pentru explorarea datelor și înțelegerea lor. Această competiție a reprezentat un moment important în parcursul meu educațional, contribuind la dezvoltarea mea personală și consolidarea pasiunii pentru statistică.”

Nejem Amal -Echipa MATHPOWER

Competiția Europeană de Statistică în România

2024-2025

FASTMATH8

LICEUL TEORETIC „RADU POPESCU”
POPEȘTI-LEORDENI, JUDEȚUL ILFOV
STOIAN ADELINA-MARIA
DRAGU BIANCA-MARIA
PROFESOR COORDONATOR: DUMITRESCU AURELIA
CATEGORIA: SENIORI

Metode de lucru:

- Pentru a realiza acest studiu, ne-am propus să analizăm cât mai multe date disponibile din baza de date statistice AEDA 2022
- Stabilirea obiectivelor prezentării și selectarea variabilelor necesare obținerii unor rezultate care să răspundă întrebărilor propuse
- Documentarea despre cele două tipuri de educație, formală și non-formală, dar și despre educație, în general, în țara noastră
- Am împărțit atât datele, cât și toți respondenții pe categorii de vârstă pentru a observa diferențele dintre acestea
- Utilizarea funcțiilor din Excel (counts, sum, average) pentru a realiza tabele și, pe baza lor, grafice
- Am lucrat în PowerPoint - așezarea în prezentare a tuturor informațiilor obținute, găsirea întrebărilor ajutoare/de legătură între elementele de conținut
- Interpretarea rezultatelor prin elaborarea unor comentarii semnificative
- Formularea concluziilor

Difficultăți:

- Am întâmpinat erori la scrierea codurilor
- Funcțiile din Excel diferă de la un Office la altul, fapt ce ne-a făcut munca mai dificilă
- Am lucrat la anumite grafice, iar în final am realizat că sunt irelevante pentru obiectivele noastre

Indicatori statistici utilizați:

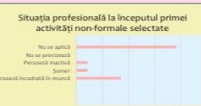
- Frecvența absolută
- Rata procentuală
- Media aritmetică
- Utilizate în crearea graficelor și a tabelor.

Unde au avut loc orele de instruire din cadrul acestui program?

Comentariu: Excludând categoria „Nu se aplică”, afirmăm că cei mai mulți respondenți participau la activități de educație non-formală sunt persoanele încadrate în muncă. Printre motivele pentru care accepta aleg să se implice în activități se numără și dorința de a se dezvoltă pe plan profesional, dar și pentru avansarea în funcție, fiind o activitate cerută de la locul de muncă.

Comentariu: Observăm că majoritatea răspunsurilor sunt pentru „Nu se aplică”, prin urmare cea mai mare parte dintre respondenți nu au participat la activități de educație, fapt ce indică o problemă majoră. Dintre cei care au participat, constatăm că cei mai mulți au optat pentru „în totalitate la fața locului”.

EDUCAȚIA INFORMALĂ - 1. Educația în rândul femeilor (18-69 ani)

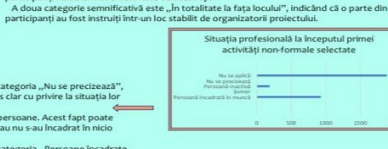

Comentariu: Participarea femeilor într-un număr atât de semnificativ la activități de educație informală poate reprezenta dorința acestora de a evolua prin diverse proiecte. Un aspect esențial despre activitățile de educație informală este accesibilitatea acestora, creându-ne deschideri către noi oportunități. Tehnologiile din zilele noastre ne oferă acces la o multitudine de informații, față de deceniile trecute, lucru ce ne ușurează procesul de învățare. Dacă înainte informațiile erau limitate la educația se baza pe resurse fizice, predare și cărți, astăzi avem posibilități nelimitate de învățare interactivă.

Unde au avut loc orele de instruire din cadrul acestui program?

Comentariu: Categoriile cu cea mai mare pondere este „Nu se aplică”, poate însemna că o parte din participanți nu au urmat o activitate de acest tip. A doua categorie semnificativă este „în totalitate la fața locului”, indicând că o parte din participanți au fost instruiți într-un loc stabilit de organizatori proiectului.

EDUCAȚIA INFORMALĂ - 2. Educația în rândul bărbaților (18-69 ani)

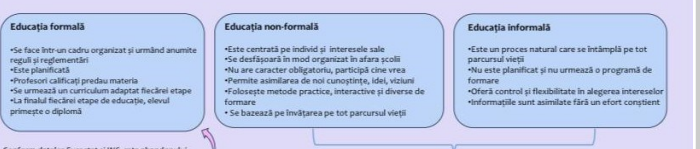

Comentariu: Datele din grafic prezintă un nivel ridicat de participare la educația informală. Aproximativ 2500 de bărbați au afirmat implicarea lor în acest tip de educație, fapt ce sugerează că aceștia sunt interesați de acumularea unor cunoștințe, în afara educației formale. În continuare, vom analiza comparativ caracteristicile ale femeilor și bărbaților participanți la programe de educație informală.

INTRODUCERE: Educația este fundamentală, încă de la primele pași ai omului în viață, pentru dezvoltarea sa armonioasă din punct de vedere intelectual, profesional, dar, mai ales, ea trebuie să se aplice asupra culturii conștiinței, atitudinii, caracterului, stilului de viață. Astăzi, din viața noastră nu mai poate lipsi educația. Într-o societate, a faptului că procesul de învățare nu se limitează doar la școală (educație formală), ci el se desfășoară și în alte medii (educație non-formală sau informală), pe tot parcursul vieții. Expansiunea tehnologiei la care luăm parte impune adaptarea oamenilor afiați în câmpul muncii la noi metode și tehnici de lucru, noi abordări ale domeniilor profesionale, ceea ce implică o pregătire suplimentară și permanentă.

Mundul în care a evoluat educația conștientă de-a lungul istoriei a avut influențe politice, demografice, economice, de mentalitate, etc. De asemenea, în funcție de rolurile ocupate în societate, bărbații și femeile au beneficiat în mod diferit de accesul la educație. Toate acestea ne-au pus în fața unor provocări, dar și oportunități de dezvoltare. În studiul AEDA 2022, ne propunem ca obiectiv principal: **Analizarea comparativă a studiilor realizate de bărbați și femei, în cadrul educației formale și non-formale, iar ca obiective secundare, am optat pentru:**

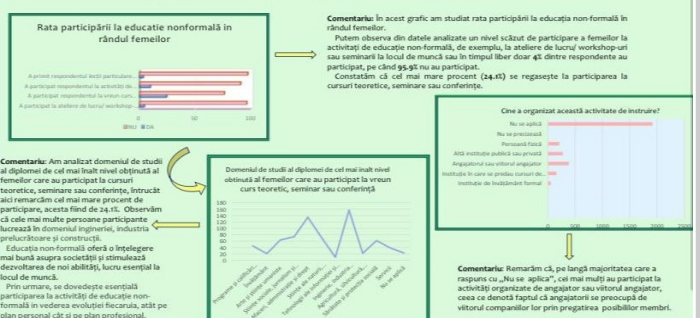
- Educația în rândul femeilor (18-69 ani)
- Educația în rândul bărbaților (18-69 ani)
- Caracteristicile ale persoanelor implicate în educația informală

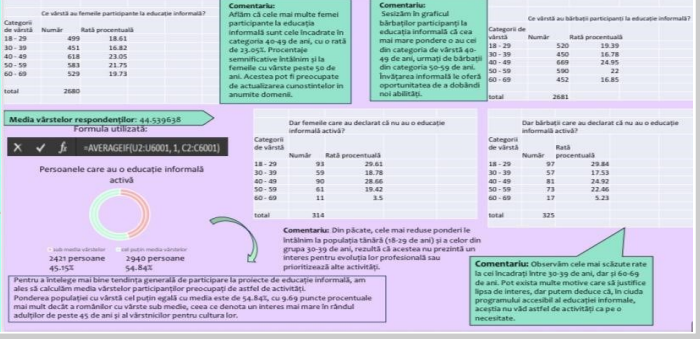
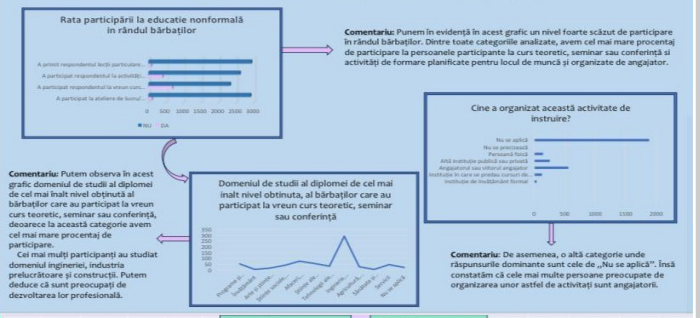
Conform datelor Eurostat și INS, rata abandonului școlar timpuriu în România a fost între 9,5 și 16,5, ceea ce este peste media UE. Totuși, asta nu înseamnă neapărat că aceste persoane nu au deloc acces la educație formală, ci mai degrabă că există sistemul înainte de a finaliza ciclul de învățământ obligatoriu. Datorită acestui fapt, pentru continuarea educației pe parcursul vieții este un impediment major.

Am ales să abordăm educația informală și non-formală, respectiv impactul lor asupra societății, deoarece vedem continuarea studiilor în afara educației formale ca pe un subiect fundamental. În timp ce educația informală reprezintă mai degrabă o serie de lecții valoroase care pot avea loc oriunde, cea non-formală vine să o completeze pe cea tradițional prin metode interactive, stimulante, creative de formare. Acestea contribuie la îmbunătățirea nivelului de cunoaștere și la cultivarea aptitudinilor personale.

EDUCAȚIA NON-FORMALĂ - 1. Educația în rândul femeilor (18-69 ani)

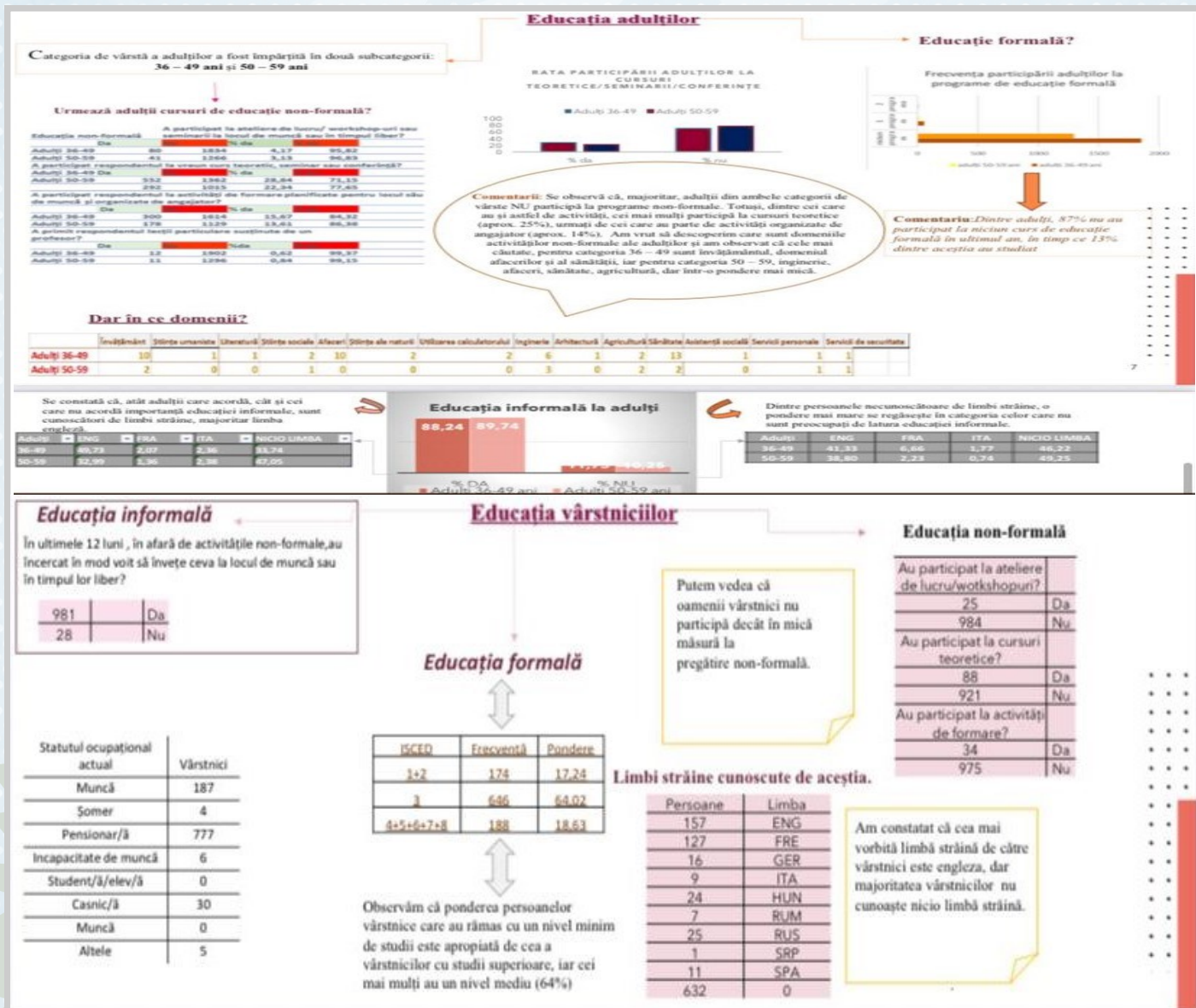

EDUCAȚIA NON-FORMALĂ - 2. Educația în rândul bărbaților (18-69 ani)

Competiția Europeană de Statistică în România

2024-2025

CONCLUZII

Având în vedere rezultatele obținute despre educația în România, am observat că tinerii au preponderent studii medii, doar 7% dintre ei rămânând la un nivel minim de studii. Dintre absolvenții de universități, cei mai mulți se orientează spre domeniile: ingineria, afaceri și administrații și al științelor sociale. Este îngrijorător faptul că preocuparea pentru educația non-formală este redusă, ceea ce subliniază faptul că în țara noastră educația permanentă este, pentru moment, un deziderat. Totuși, sunt prezente activități non-formale organizate de angajatori. Din punct de vedere informal, tinerii cu studii minime au un interes foarte mare (cu riscul ca informațiile citite să nu fie corecte), precum și celelalte categorii de tineri.

Adulții din studiu sunt, într-o mică măsură, înscrși la cursuri universitare, în ultimul an. Cum în această categorie de vârstă se află majoritatea salariaților din România, se observă o participare mai activă la educația non-formală, pentru a ține pasul noilor schimbări tehnologice și informaționale. Cele mai multe cursuri non-formale le organizează domeniile: sănătate, învățământ și inginerie. Privind educația informală, adulții din studiu sunt participanți activi. În ceea ce privește limbile străine cunoscute, se remarcă o pondere mai mare în categoria adulților mai tineri. Ne explicăm acest lucru prin faptul că adulții de 50-59 de ani nu au avut atât de multe oportunități, accesibilitatea la studii fiind mai redusă atunci când erau elevi, față de zilele noastre.

Nu ne-am pus problema educației formale la vârstnici, dar din punct de vedere non-formal cei mai mulți nu au participat la activități, dar cei mai mulți dintre ei sunt preocupați pentru a se menține permanent informați. Analizând nivelurile de studii atinse de vârstnici, am constatat că peste jumătate dintre ei au rămas cu un nivel mediu și cu ponderi egale se află vârstnicii cu niveluri minim și superior, deoarece în perioada în care aceștia au învățat în școli, tinerii nu erau suficient încurajați către studii.

În concluzie, românii născuți în perioada 1953-2004 au beneficiat în mod diferit de acces la educație, dar, astăzi, când posibilitățile de învățare continuă ar trebui să fie multiple, este necesar ca ei să înțeleagă acest lucru și să răspundă afirmativ oportunităților care li se oferă. De asemenea, ar trebui luate măsuri pentru reducerea abandonului școlar și pentru încurajarea tinerilor să-și finalizeze studiile.

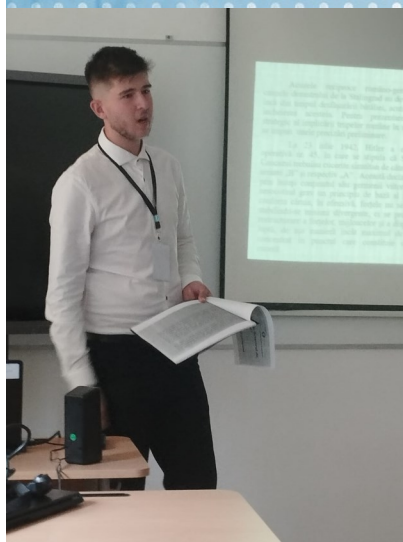
Noile generații trebuie să aducă o schimbare, astfel încât educația să capete un caracter permanent!

BIBLIOGRAFIE

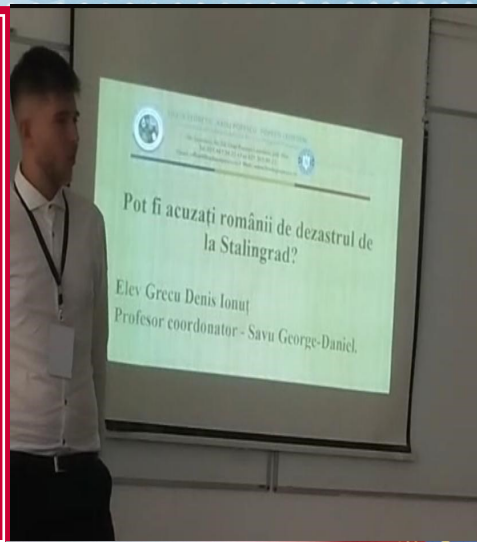
<https://edict.ro/educatia-de-a-lungul-intregii-vietii-deziderat-sau-realitate/>

POT FI ACUZAȚI ROMÂNII DE DEZASTRUL DE LA STALINGRAD?

2024-2025

Liceul Teoretic „Radu Popescu” a fost reprezentat la *Concursul Național de Referate și comunicări Științifice ale Elevilor din Clasele Liceale* de elevii Dincă Dragoș și Grecu Denis Ionuț, coordonați de domnul profesor Savu George-Daniel. La această etapă județeană elevul Dincă Dragoș a obținut Premiul III, iar elevul Grecu Denis Ionuț Premiul I, cel din urmă calificându-se la Etapa Națională care s-a desfășurat la Vaslui în perioada 24-27 iulie 2025.

Acuzele reciproce româno-germane privind cauzele dezastrului de la Stalingrad au devenit manifeste încă din timpul desfășurării bătăliei, acutizându-se după încheierea acesteia. Pentru prezentarea contextului strategic al implicării trupelor române în această bătălie, se impun unele precizări preliminare.

În vara anului 1942, ofensiva germană progresa de o manieră categorică, după ce la 5 aprilie 1942, conducerea de la Berlin a emis directiva operativă nr. 41, în care fixa Stalingradul ca obiectiv strategic intermediar în cadrul ofensivei Grupului de armate „Sud” către Caucaz. Ulterior, la 23 iulie 1942, Hitler a emis directiva operativă nr. 45, în care se stipula că Stalingradul și Caucazul trebuiau cucerite simultan de către Grupurile de armate „B” și respectiv „A”. Această decizie a prefigurat prin însuși conținutul său germenii viitorului dezastru, nesocotind grav un principiu de bază al luptei armate, conform căruia, în ofensivă, forțele nu se fracționează, stabilindu-se misiuni divergente, ci se procedează la o restructurare a forțelor, mijloacelor și a dispozitivului de luptă, de așa manieră încât maximul de efort să fie concentrat în punctul care constituie obiectivul de cucerit.

Sub aceste auspicii, la 20 august 1942, Hitler îi propune

mareșalului Ion Antonescu să preia comanda unui grup de armate germano-române în zona Stalingrad, după cucerirea orașului. Ca urmare a acestui demers, în zilele de 24-25 august 1942, are loc vizita unei delegații militare române la Cartierul General al OKH (*Oberkommando des Herres* – Înaltul Comandament al armatei germane de uscat) de la Vinnița, unde sunt stabilite detaliile operative legate de viitorul grup de armate româno-german.

Pentru asigurarea flancurilor Armatei 6 germane, care asedia orașul de pe Volga, au fost destinate Armatele 3 și 4 române. Tocmai atribuirea acestor misiuni pentru cele două armate române ar fi trebuit să determine partea germană să nu formuleze acuzații nefondate în privința calității trupelor române.

Analiza deciziei în cauză vizează două aspecte: ori OKW (*Oberkommando der Wehrmacht* – Înaltul Comandament al armatei germane) a procedat total inadecvat, am putea spune chiar cu diletantism, lăsând asigurarea flancurilor armatei germane pe seama unor aliați fără valoare, lucru aprioric exclus, ori acuzele proferate de către comandamentele germane, după ce au început să piardă bătălia, au constituit încercări de a eluda necesarele explicații cu privire la propria lor incapacitate operativă.

Așadar, o acuză principală a comandamentelor germane la adresa armatei române a vizat calitatea redusă a trupeilor. În acest sens, se acreditează ideea conform căreia ofițerii români nu ar fi dispus de pregătirea necesară unei asemenea campanii și din această cauză trupele române nu ar fi fost bine conduse și nu au avut capacitatea de manevră necesară. Această aserțiune a fost combătută de către generalul Platon Chirnoagă, la acea dată subșef al statului major al Armatei 3 române, care preciza în cunoștință de cauză că „ofițerii români nu erau cu nimic mai prejos decât cei germani”.

Totuși, era evident faptul că nivelul mai crescut sau mai redus al capacității de manevră nu depindea numai de modul în care erau conduse trupele, ci îndeosebi de mijloacele de transport de care dispuneau. În deplasare, în acțiunile de luptă ale artileriei și în asigurarea sprijinului logistic, trupele române au recurs la mijloacele hipo și în foarte rare cazuri la mijloacele motorizate, de altfel extrem de reduse ca dotare. În condițiile în care caii au început să dispară în număr mare din cauza insuficienței hranei și a condițiilor climatice dure, trupele române au rămas fără mijloace de deplasare, iar pe cale de consecință, capacitatea de manevră s-a redus simțitor. Cu toate acestea, marile unități române au respectat ordinele comandamentului german, pentru a lua în primire sectoarele de front repartizate. Nu de puține ori, aceasta s-a realizat după marșuri extenuante, executate în condițiile grele ale unei aprige ierni rusești.

Sectoarele de front repartizate Armatei 3 și 4 române, care depășeau categoric posibilitățile lor combative, având în vedere încadrarea și dotarea lor, nu erau de natură să asigure organizarea unei apărări eficiente, lucru semnalat de comandamentele române, dar neluat în considerare de comandamentul german.

Practic, o analiză sumară a condițiilor strategice ale frontului dintre Voronej și Stalingrad releva posibilitatea unui efort principal sovietic în zona repartizată Armatei 3, pe direcția Serafimovici-Rostov pe Don. Cucerirea acestuia ducea la interceptarea tuturor comunicațiilor terestre spre zonele de efort din Caucaz și de la Stalingrad, conducând la anularea rezultatelor campaniei din vara anului 1942.

Comandantul Armatei 3 române a scos în evidență acest aspect și a cerut să-i fie repartizat un front proporțional cu forțele și mijloacele avute la dispoziție, fapt ce i-ar fi dat posibilitatea de a păstra suficiente forțe în rezervă, îndeosebi pe direcția

Serafimovici-Rostov pe Don. De altfel, instrucțiunile Marelui Cartier General român prevedeau ca „Armata 3 să nu intre în front într-un dispozitiv liniar expus de a fi pătruns oriunde, fără posibilități de intervenție la timp și eficace a rezervelor”. Din păcate, deși a prevăzut și prescris clar aceste directive, partea română a cedat prea ușor presiunilor exercitate de către OKH, atunci când, inițial, Armata 3 a refuzat să execute ordinele germane de intrare în dispozitivul de luptă.

Concepția apărării și dispozitivul de luptă propuse de Armata 3 au fost aprobate de către Grupul de armate „B”, căruia i se subordona din punct de vedere operativ, însă aplicarea în practică nu a mai fost respectată întocmai.

Partea română a propus ca apărarea să fie organizată pe fluviul Don. În realitate, frontul germano-italian pe care Armata 3 l-a luat în primire nu se găsea dispus pe acest obstacol natural. La 21 august 1942, o contralovitură sovietică executată împotriva Armatei 8 italiene, s-a soldat cu crearea capului de pod în zona Blinov-Kletskaia, pe malul drept al Donului.

Reducerea capului de pod sovietic de la sud de Don, care avea o dezvoltare frontală de peste 70 km, aproape jumătate din frontul armatei, și o adâncime care atingea 25 km, era imperios necesară dintr-o multitudine de motive: permitea concentrarea unor forțe puternice sovietice la sud de Don, înlesnind declanșarea unei ofensive de mari proporții; permitea declanșarea unei manevre dublu învâluitoare din zonele Kletskaia și Blinov împotriva Armatei 3; lăsa în dispozitivul sovietic cele mai bune puncte de observare din zonă; priva trupele române de avantajele pe care le-ar fi prezentat posesia înălțimilor de la sud de Don; priva trupele române de obstacolul foarte important reprezentat de fluviu, în special împotriva tancurilor; alungirea liniei frontului cu mai mult de 20 km anula posibilitatea Armatei 3 de a avea rezerve mai consistente; lăsa în dispozitivul adversarului acoperirile formate de satele și pădurile de pe malul sudic al Donului, extrem de importante pentru concentrarea forțelor, în condițiile în care aviația nu a putut desfășura misiuni de cercetare și bombardament din cauza condițiilor meteo nefavorabile și a plafonului de nori foarte jos.

Comandamentul Armatei 6 germane, conștient de inconvenientele ce rezultau din existența capului de pod sovietic la sud de Don, proiectase executarea unui atac germano-italian pentru reducerea lui, la 22 septembrie. OKH nu a aprobat însă această operație, motivând că nu o poate sprijini cu aviația și blindatele necesare, angajate în bătălia de la Stalingrad.

De altfel, la 19 noiembrie 1942, ora locală 05.30, trupele frontului de Sud-Vest, comandat de generalul Nikolai F. Vatutin, au declanșat operația contraofensivă „Uranus”, trecând la atac din capul de pod de la Blinov-Kletskaia, fapt care a condus la distrugerea Armatei 3 române.

Asemănător a fost și cazul Armatei 4 române,

al cărui dispozitiv de luptă a fost amplasat în Stepă Kalmucă. Germanii apreciau că într-un asemenea areal nimeni nu ar putea supraviețui, cu excepția nativilor zonei și extindeau această imposibilitate asupra trupelor sovietice, lucru care îi va costa scump, îndeosebi pe români. De altfel, la 20 noiembrie 1942, ora locală 05.30, diviziile frontului Stalingrad, comandat de generalul Andrei I. Eremenko, au declanșat contraofensiva la sud de Stalingrad, între lacurile Țața și Barmanțak, care avea să aibă ca rezultat distrugerea Armatei 4 române. Nerealizând intrarea completă în dispozitivul de luptă până la începerea contraofensivei sovietice, Armata 4 română a dus lupte grele pe căile de comunicații, suferind însemnate pierderi. Semnificativ pentru modul de angajare în luptă al acestei armate este faptul că, într-o discuție avută cu generalul Constantin Constantinescu-Klaps, generalul Erich von Manstein, comandantul Grupului de armate „Don”, declara cu obiectivitate: „Dvs. nu ați primit comanda, ci v-a fost aruncată!”. O asemenea abordare nu putea avea decât consecințe grave.

De asemenea, se poate aprecia ca iresponsabilă atitudinea comandamentelor germane față de trupele române, datorită faptului că la toate semnalele transmise de structurile de informații militare române, privind pregătirile de ofensivă într-un ritm alert ale sovieticilor, acestea rămăneau impasibile. În acest sens, la 8 noiembrie 1942, generalul Ilie Ștefleă, șeful Marelui Cartier General român, dispus începând din 18 august 1942 la Rostov pe Don, a prezentat generalului Arthur Hauffe, șeful Misiunii Militare germane din România, o sinteză informativă din care rezulta iminența contraofensivei sovietice în Cotelul Donului, pe care generalul german a considerat-o exagerată. Mai mult chiar, în urma unor astfel de rapoarte, comandantul Grupului de armate „B”, generalul Maximilian baron von Weichs i-a acuzat adesea pe români de defetism, ceea ce în contextul epocii constituia o acuzație extrem de gravă.

Succesele obținute în vara anului 1942 au generat o profundă eroare de percepție a conducerii militare germane conform căreia armata sovietică era foarte aproape de înfrângerea totală. Această mentalitate se regăsea atât la vârful ierarhiei politico-militare germane, dar și la cartierul general al Grupului de armate „B”. Instrucțiunile OKH din octombrie 1942 stipulau că armata sovietică era foarte aproape de colaps și că în iarna anilor 1942-1943 nu ar fi avut posibilitatea de a declanșa o ofensivă de proporții. Toate aceste evaluări eronate, care plecau de la premise complet false, erau emise în condițiile în care, la 12 septembrie 1942, Stalin, împreună cu generalii Gheorghe K. Jukov și Alexandru M. Vasilevski, decidea pregătirea unei contraofensive de mare amploare pentru a încercui și lichida gruparea de forțe germane care asedia Stalingradul. Abia declanșarea marii contraofensive sovietice din noiembrie 1942 i-a trezit la realitate pe marii comandanți germani.

O altă acuzație adusă de comandamentele

a fost aceea că trupele române ar fi cedat de la primele atacuri efectuate cu participarea masivă a tancurilor. Între altele, generalii germani i-au acuzat pe români că aveau o deosebită frică de blindate, aserțiune teoretizată de generalul german de tancuri Heinz Guderian.

Mărturii credibile afirmau însă contrariul. În prima zi de la declanșarea acțiunilor de luptă, un singur batalion s-a repliat până la pozițiile artileriei, unde a fost repus în ordine și trimis pe poziția pe care trebuia să o apere. Comandanții sovietici participanți la bătălie au recunoscut adesea că pozițiile atacate erau apărate cu îndârjire de trupele române.

Însă, oricât de ferm și-ar fi menținut pozițiile, trupele din teren urmau să fie înfrânte atunci când blindatele inamice interceptau liniile de comunicații, când nu aveau în dotare armament antitanc eficace și nu se executau contraatacuri sprijinite de o forță consistentă de blindate. Materializarea unei astfel de situații tragice l-a constituit „gruparea Lascăr”, care cuprindea diviziile 5, 6 și părți din diviziile 13, 14 și 15 infanterie.

O mențiune se impune însă, în legătură cu angajamentele luate de către conducerea germană privind înzestrarea armatei române cu armament și tehnică de luptă eficace. Condiția limitativă pusă de București în tratativele purtate cu Berlinul, în privința trupelor ce urmau să participe la ofensiva germană din 1942, a fost dotarea acestora de către partea germană la nivelul *Wehrmacht*-ului.

S-a solicitat de asemenea, ca armamentul și tehnica de luptă să fie trimisă în țară, fapt ce ar fi permis conducerii române să acopere pierderile armatei din campania anului 1941. Promisiunile făcute fiind cu mult peste posibilitățile sale reale, partea germană a refuzat să dea curs unei asemenea procedee, obținând în final ca dotarea și echiparea trupelor române să se facă la intrarea în dispozitivul de luptă, pe teritoriul sovietic. În mod practic însă, acest fapt nu s-a efectuat și s-a dovedit a fi o mare deziluzie, cu consecințe grave pentru trupele române.

Acuzele germanilor la adresa militarilor români au avut un substrat de ordin psihic și, în egală măsură, de ordin politic. Armata germană nu era pregătită să accepte faptul că puterile sale divizii puteau fi înfrânte și obligate să facă față unor încercuiri de tipul celor care păreau a fi apanajul lor exclusiv.

Cu toate acestea, se impun a fi prezentate declarațiile unor importanți comandanți germani, care, manifestând obiectivitate, au formulat aprecieri despre trupele române. Astfel, feldmareșalul Erich von Manstein afirma că „românii au constituit aliații noștri cei mai buni și, în cadrul posibilităților lor, ei s-au bătut vitejește în numeroase locuri”. Evaluarea devine cu atât mai relevantă cu cât acest experimentat militar face aprecieri deloc măgulitoare când se referă la comportarea trupelor italiene pe câmpul de luptă. Von Manstein era de părere că „(...) în ciuda tuturor neajunsurilor (...) pot afirma că trupele române și-au

făcut datoria cât de bine au putut. Mai presus de orice, românii s-au supus întotdeauna fără obiecțiuni directivelor primite de la comandamentul german și, spre deosebire de alți aliați ai noștri, nu au sacrificat interesele militare pentru chestiuni de prestigiu” . Apreciind cu obiectivitate comportamentul trupelor române care luptaseră sub comanda sa, atât în Crimeea, cât și la Don, von Manstein preciza că „(...) că indiferent de neajunsurile lor, românii rămăneau cei mai buni aliați ai noștri, și trebuie să spunem că au fost multe situații în care au luptat cu un deosebit curaj” .

Generalul Arthur Hauffe, pe care conducerea de la București îl acuza că nu a transmis oportun la Berlin numeroasele semnale de alarmă pe care generalii Petre Dumitrescu, Constantin Constantinescu-Klaps și Ilie Șteflea le trimiteau de pe front în legătură cu neajunsurile întâmpinate de armata română, ca și cu privire la pregătirea contraofensivei sovietice, a afirmat totuși că „(...) se poate spune că de la 19 noiembrie trupele române s-au luptat vitejește și au consimțit sacrificii enorme. Numeroase înalte fapte de vitejie au fost săvârșite, numeroase unități s-au distins” .

În același mod s-a pronunțat și colonelul Hans Doerr, ofițerul german de legătură pe lângă Armata 4 română. Acesta evidenția faptul că „(...) de la începutul războiului din est, armata română a luat parte cu numeroase trupe la aceste operațiuni. În cadrul unităților germane au luptat vitejește și și-au îndeplinit misiunile primite. Dacă în vara și toamna anului 1942 s-au format două armate române, s-au făcut tocmai pentru că trupele române aflate la diferite armate germane în Podolia, bazinul Donețului, în Crimeea, în Caucaz, s-au bătut în mod excepțional. Modestul soldat român a luptat vitejește și două divizii române au împărțășit soarta Armatei 6 la Stalingrad. Prăbușirea frontului român în Cotelul Donului și în Stepă Kalmucă este vina conducerii supreme germane care, în nemărginita ei îngâmfare, dădea aliaților misiuni la care nu puteau face față. Tot așa de puțin cât lua în considerare obiecțiile înalților comandanți germani, comandamentul suprem german nu lua în considerare obiecțiile aliaților lui”.

În ceea ce privește partea română, acuzațiile acesteia se îndreptau fără echivoc spre comandamentul german, considerat a fi singurul răspunzător de dezastrul de la Stalingrad. Din punctele de vedere exprimate de generalii Ilie Șteflea, Petre Dumitrescu, Constantin Constantinescu-Klaps și Socrate Mardari s-a evidențiat ideea conform căreia factorul decisiv a fost subestimarea adversarului. Argumentarea pornea de la recunoașterea cu obiectivitate a surprizei de mari proporții produse nu atât de declanșarea contraofensivei sovietice, cât mai ales de amplexarea și forța ei. Această chestiune era cu atât mai gravă cu cât OKW era ferm convins că armata sovietică se afla în pragul colapsului. Chiar dacă se admitea greșeala săvârșită prin lungirea excesivă a liniilor de comunicații și prin fixarea unor obiective strategice divergente, comandamentul german nu a prevăzut că o contraofensivă sovietică va avea ca rezultat nimicirea dispozitivului strategic german

cuprins între Voronej și Caucaz. Comandanții români apreciau că subestimarea constantă a adversarului a pus comandamentul german în fața unei situații limită.

O altă acuzație formulată de comandamentul român la adresa germanilor a fost greșeala de concepție. Fără a mai insista asupra erorii evidente de a stabili obiective divergente pentru o ofensivă care se dorea finală, atrage atenția punctul de vedere extrem de interesant avansat de generalul Socrate Mardari. Acesta preciza că partea germană nu numai că nu se temea de o contraofensivă sovietică dar o și aștepta pentru a provoca ceea ce se aprecia a fi o bătălie decisivă. Rezultatul infatuării și mai ales cel al erorii germane de planificare strategică s-a văzut ulterior.

Conducerea greșită a trupelor pe câmpul de luptă a constituit o altă acuză formulată de comandamentul român. Aceasta incrimina, îndeosebi la Cotelul Donului, folosirea defectuoasă a rezervelor blindate în vederea executării cu succes a contraatacurilor. Responsabil pentru acest fapt a fost nominalizat generalul Ferdinand von Heim, comandantul Corpului 48 blindat, trimis ulterior în fața tribunalului militar de către Hitler. Acuzațiile românești l-au vizat în mod direct și pe generalul Maximilian baron von Weichs, comandantul Grupului de armate „B”, cel care între altele nu a comunicat comandamentului român aprobarea dată de Hitler, deși tardivă, pentru retragerea „grupării Lascăr”, fapt ce adus la nimicirea acesteia. De altfel, la 21 noiembrie 1942, generalii Ilie Șteflea și Petre Dumitrescu solicitaseră cu insistență eșaloanelor germane să dea „grupării Lascăr” ordin de ieșire din încercuire, fapt refuzat de comandantul Grupului de armate „B”.

De asemenea, generalul Karl Hollidt, cel sub a cărui comandă a fost distrus Corpul 1 armată român și generalul Hermann Hoth, cel care a condus la dezastru Armata 4 română în operația *Wintergewitter* (Viscolul), s-au bucurat de o mare antipatie în rândul conducerii militare române. Față de generalul Arthur Hauffe exista o stare de animozitate, care și-a găsit în acele zile punctul de maximă tensiune, generată de falsele sale rapoarte privind situația armatei române. Subsumat aceluiași subiect, la 23 noiembrie 1942, la Rostov pe Don, a avut loc o dispută aprinsă între generalii Șteflea și Hauffe asupra responsabilității comandamentului german pentru distrugerea „grupării Lascăr”.

Conducerea militară română a depus serioase eforturi pentru a-l înlătura pe generalul Hauffe de la conducerea Misiunii Militare germane. În ianuarie 1943, acesta a fost înlocuit de către generalul de cavalerie Erik Hansen, care mai ocupase anterior această funcție. Ulterior, generalul Ilie Șteflea declara că „am reușit cu mari eforturi să scap țara de generalul Hauffe, care ne spiona în cele mai mici amănunte și căuta prin toate mijloacele să ducă pe front cât mai multe trupe române”.

Seria acuzelor la adresa armatei române a fost deschisă de către generalul Maximilian baron von Weichs, care a blamat în ordinele sale comportarea

trupelor române. El a nominalizat primul acuzat din tabăra românilor, în persoana generalului Dumitru Stavrescu, comandantul Diviziei 14 infanterie, pe care a vrut să îl trimită în fața Curții marțiale. Demersul a fost revocat de Hitler în urma unei intervenții energice de la București. Au urmat acuzațiile la adresa generalilor Ilie Șteflea, Constantin Constantinescu-Klaps și Petre Dumitrescu. Criza de încredere apărută în relațiile româno-germane s-a manifestat de la cel mai înalt nivel al conducerii politico-militare și s-a propagat până la baza ierarhiei militare.

În esență, acuzația comandamentului român la adresa comandamentului german făcea referire la modul în care acesta a determinat distrugerea majorității trupelor române. Deși avertizate de starea precară a încadrării și dotării diviziilor românești, de pericolul iminent care se pregătea, de lipsa rezervelor, comandamentele germane de la toate nivelurile nu au întreprins nimic substanțial pentru a preveni un deznodământ tragic. Pe lângă aceasta, ulterior, au apărut și gravele reproșuri și tendința evidentă de învinovăți partea română.

Perspectiva istorică demonstrează că și în cazul unei erori de concepție, neadmise de partea germană însă la acea dată, și în cazul unei planificări care ar fi condus la bătălia de la Stalingrad, trupele române au fost sacrificate în deplină cunoștință de cauză. Acest fapt explică de ce comandanții români de pe front au nominalizat cu insistență comandamentele de grup de armată, de armată, de corp de armată, ca purtând răspunderea pentru situația gravă creată. De altfel, ideea lui Hitler conform căreia „trădarea românilor a început la Stalingrad”, exprimată după 23 august 1944, a avut ca sursă primară rapoartele venite de la comandanții aflați pe front, care își justificau înfrângerea, clamând lipsa voinței de luptă a românilor.

În momentele de maximă intensitate ale bătăliei, s-a emis ideea că la tăiatul buștenilor nu poți folosi un cuțit de curățat fructe, cu referire directă la posibilitățile armatei române de a satisface cerințele unei asemenea înclăștări. De altfel, la 27 noiembrie 1942, generalul Ion Gheorghe, atașatul militar român de la Berlin, transmitea că, după opinia OKW, Stalingradul a constituit „prima mare deziluzie” în privința românilor.

Acest punct de vedere conținea însă o eroare de percepție a situației concrete. Participarea la campania anului 1942 a fost solicitată de Berlin, care l-a trimis pe șeful OKW, feldmareșalul Wilhelm Keitel, în ianuarie 1942 la București, pentru a obține un angajament substanțial al României în cadrul proiectatei ofensive de vară a *Wehrmacht*-ului în sudul URSS.

De altfel, la 29 decembrie 1941, într-o scrisoare adresată mareșalului Ion Antonescu, Hitler a pus pentru prima oară problema participării românești la campania anului 1942. . La 5 ianuarie 1942, liderul regimului de la București răspundea afirmativ cererii adresate de la Berlin, condiționând prezența trupelor române în

adâncimea teritoriului sovietic de dotarea lor de către Germania.

În consecință, la 17 ianuarie 1942, la Berlin, se semnează un protocol româno-german prin care, pe baza unui credit de război, Germania se angaja să echipeze și să doteze, la nivelul *Wehrmacht*-ului, diviziile românești proiectate să participe la campania anului 1942. Dislocarea pe front și misiunile au fost impuse de comandamentele germane, iar lipsurile în dotare erau binecunoscute de acestea și trebuiau acoperite în acord cu angajamentele asumate de către partea germană.

Totuși, germanii au evitat să nominalizeze cauzele care i-au determinat să facă apel la trupe române, italiene, ungare, finlandeze, slovace, croate etc, în înclăștarea de pe Frontul de Est.

De fapt, comandanții români s-au dovedit capabili să admită înfrângerea în bătălie, evidențiind chiar propriile slăbiciuni, dar nu au putut fi de acord cu modul de comportare al comandamentului german față de trupele române.

Considerațiile generalului de armată Petre Dumitrescu asupra bătăliei de la Cotul Donului, au fost prezentate într-un raport înaintat conducerii armatei. În acesta, generalul sublinia că diviziile române au dispus de o forță mai redusă de infanterie, ce a constat din șase batalioane în loc de nouă, de insuficiente mijloace radio și mai ales de mijloace foarte reduse de autotransport, față de distanțele considerabile dintre locurile de debarcare de pe căile ferate și front.

Armamentul antitanc al regimentelor de infanterie avea un calibru prea mic, total ineficace față de noul tanc sovietic T-34, cu care trupele române s-au confruntat la Don. Minele antitanc care urmau a fi livrate de comandamentul german, au fost puse la dispoziție prea târziu și în cantități insuficiente.

Trupele române nu erau echipate pentru a face față climei aspre rusești. Mantaua scurtă, necăptușită, pantalonii nevătuiți și bocancii uzați au făcut ca trupele să fie slăbite fizic din cauza frigului, aspect la care s-a adăugat și alimentația precară. Foarte multe pierderi din cauza degerăturilor puteau fi evitate dacă trupele române ar fi avut echipament de iarnă corespunzător. Echipamentul îmblănit trimis din țară a sosit în cantități insuficiente și prea târziu, după bătălie.

În aceste condiții, devine condamnabilă atitudinea adoptată de mareșalul Antonescu care a acceptat cu o ușurință teribilă trimiterea unui „corp expediționar” cu un quantum extrem de mare de trupe (peste 250000 de militari) în adâncimea teritoriului sovietic, insuficient pregătite, înzestrate și susținute logistic și fără a statua cu Germania, pe baze juridice, modul de angajare în luptă a forțelor române. Condamnabilă a fost și atitudinea pe care liderul de la București a adoptat-o inițial față de rapoartele trimise de pe front de către generalii români aflați la Rostov pe Don. Atunci când acești generali prezentau gravele erori săvârșite de comandamentele germane, precum și actele

de ingerință nedisimulată ale germanilor în aspecte care țineau de conducerea trupelor române și care reclamau intervenția sa pe lângă forurile superioare germane, Antonescu rămânea impasibil și răspundea, în rezoluție pe documentele oficiale primite, că „nu ne amestecăm în actul de comandă!”. Act de comandă care, exercitat discreționar de către partea germană, a avut ca rezultat distrugerea celor două armate române angajate în bătălia de la Stalingrad.

Spre deosebire de Germania sau de URSS, România nu își putea permite pierderea a două armate, practic două treimi din puterea sa militară, pentru a participa la ceea ce s-a dovedit a fi o colosală eroare strategică. În mod practic, la 4 ianuarie 1943, a încetat misiunea operativă a Armatei 4 române, iar la 7 ianuarie 1943, a încetat și misiunea operativă a Armatei 3 române. Comandamentul acesteia a procedat la preluarea atribuțiilor Marelui Cartier General român, primind misiunea de a organiza retragerea spre țară a trupelor române care participaseră la bătălia de la Stalingrad.

În aceste condiții, atunci când conducerea germană a învinovățit pentru înfrângere partea română, încordarea relațiilor româno-germane s-a propagat rapid de la eşaloanele superioare până la simplii soldați. Criza apărută pe front a evidențiat, fără dubii, limitele unei alianțe impuse prin forța împrejurărilor.

Pe acest fond, care prefigura viitoarea evoluție a raporturilor germano-române, în perioada 10-12 ianuarie 1943, la *Wolfschanze* (Bârlogul lupului), de la Rastenburg, a avut loc o nouă întâlnire Hitler-Antonescu în care, într-un memoriu întocmit de partea română, se aduceau grave acuzații comandamentelor germane pentru pierderile suferite de trupele române la Cotul Donului, Stalingrad și în Stepă Kalmucă. Documentul constituia o comprehensivă sinteză a tuturor acuzelor formulate de comandamentul român la adresa comandamentului german.

Luând în considerare totalitatea factorilor și a împrejurărilor care au concurat la deznodământul încheștării, se poate aprecia ca fiind nefondate majoritatea acuzelor aduse atunci, și mai târziu, trupelor române și se poate considera că principalii „artizani” ai dezastrului de la Stalingrad au fost comandamentele germane de pe front și conducerea de la Berlin.

Totodată, se poate considera că o parte însemnată a responsabilității privind dezastrul suferit de trupele române în bătălia de la Stalingrad îi revine îndubitabil mareșalului Antonescu. Aceasta întrucât era

singurul în măsură să prevină angajarea trupelor române în adâncimea teritoriului sovietic, în condițiile în care dotarea și echiparea acestora era mai mult decât deficitară. Din păcate, nu a făcut-o.

Bibliografie

1. Mihai Vasile-Ozunu, Petre Otu, *Înfrânți și uitați. Românii în bătălia de la Stalingrad*, Editura Ion Cristoiu, București, 1999, p. 84.
2. Platon Chirnoagă, *Istoria politică și militară a războiului României contra Rusiei sovietice 22 iunie 1941 – 23 august 1944*, ediția a III-a, Editura Fides, Iași, 1997, p. 190.
3. Mihai Vasile-Ozunu, Petre Otu, *op.cit*, p. 106.
4. Antony Beevor, *Stalingrad*, Editura Rao, București, 2005, p. 165.
5. Platon Chirnoagă, *op.cit*, p. 191.
6. Adrian Pandea, Ion Pavelescu, Eftimie Ardeleanu, *Românii la Stalingrad*, Editura Militară, București, 1992, p. 62.
7. Adrian Pandea, Ion Pavelescu, Eftimie Ardeleanu, *op.cit*, p. 462.
8. Erich von Manstein, *op.cit*, p. 276.
9. Petre Otu (coord.), Mircea Soreanu, Alesandru Duțu, Alexandru Madgearu, *100 de mari bătălii din istoria României*, Editura Orizonturi, București, 2009, p. 35.

Elev: Grecu denis Ionuț

Prof. coord Savu George-Daniel

Raportarea întrupării la Sfânta Treime evidențiază printre altele și legătura dintre creație și întrupare, ca două lucrări cu același autor, Treimea cea Una, și având aceeași finalitate, comuniunea treimică. Mai mult decât atât, fundamentarea și deschiderea trinitară a întrupării conduc către o antropologie de factură trinitară, singura în stare să dezlege taina persoanei umane.

În întrupare, Treimea și creația sunt din nou în apropiere maximă, în persoana Logosului întrupat, iar prin unirea celor două firi, eficiența lucrării Sfintei Treimi este acceptată și însușită total de voința și firea omenească care este îndumnezeită. În creștinismul răsăritean, sensul mântuirii este determinat de iubirea intertreimică a lui Dumnezeu. Hristos s-a făcut om ca să-l ridice pe acesta în comuniunea iubirii treimice, ca să-l îndumnezeiască; iar aceasta nu se realizează printr-o forțare externă care să-l înfricoșeze pe om, ci prin iubirea coborâtore.

Întruparea și Treimea sunt inseparabile, după cum mărturisește Însuși Iisus Hristos în Evanghelie: „Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat ... Acum am cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine; pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut că Tu M-ai trimis” (Ioan 17,6-8). Din acest text reiese că scopul întrupării este de a descoperi voia Tatălui și de a mântui creația prin iubirea Treimii care coboară și îmbrățișează omul și întreaga zidire.

Dar această inseparabilitate dintre întrupare și Treime se vedește nu numai în faptul că Hristos arată în Sine pe Tatăl, ci și în faptul că Tatăl se arată El Însuși în Hristos și dând mărturie despre El ca un Fiul al Lui (la *Botez*, la *Schimbarea la Față*).

Dacă întruparea este revelație și lucrare comună a Prea Sfintei Treimi, același lucru se poate spune despre toate momentele principale din viața Mântuitorului Iisus Hristos. Pe drept cuvânt, El va reproșa ucenicilor Săi, spre sfârșitul activității Sale pământești, că n-au ajuns la cunoașterea Tatălui prin cunoașterea Lui: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ați cunoscut, Filipe? Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl ... Cuvintele pe care vi le spun nu le vorbesc de la Mine, ci Tatăl care rămâne întru Mine, face lucrurile Lui” (Ioan 14, 9 -10). Acest text confirmă faptul că toată lucrarea mântuitoare este produsul Sfintei Treimi. „Întreaga Sfântă Treime lucrează asupra firii umane asumate în ipostasul unic al Fiului întrupat, pentru ca aceasta să fie îndumnezeită și transfigurată, câștigând capacitatea de a intra deplin și pentru veșnicie în comuniunea de viață și iubire a Prea Sfintei Treimi. De aceea, numai prin împărtășirea concretă de elementele firii umane îndumnezeite, în speță trupul lui Hristos, vor putea și oamenii credincioși să intre în această comuniune supremă de viață și iubire.”

Aceeași relație din sânul Sfintei Treimi se continuă după întrupare și între Duhul Sfânt și Fiul făcut om. Nu întâmplător, încă de la începutul predicării Evangheliei, Iisus Hristos mărturisește: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să binevestesc săracilor...” (Luca 4,18-19). Duhul Sfânt care se odihnește din veci peste Fiul sau rămâne peste El, încheind cercul desăvârșit al Prea Sfintei Treimi, voiește să se odihnească sau să rămână peste El și ca om, lucrând la îndumnezeirea firii umane asumate.

Această împreună-lucrare a Persoanelor Treimice din actul întrupării, comparabilă cu cea din actul creației, descoperă planul din veci al lui Dumnezeu-Tatăl de a imprima modelul trinitar de viață

făpturilor raționale create de El, model suprem și desăvârșit de existență de care oamenii se pot împărtăși nu prin propriile lor puteri, ci prin puterea lui Hristos, Fiului lui Dumnezeu întrupat, și a Duhului Sfânt. Relația perihoretică pe care Hristos ca om o păstrează cu Tatăl și cu Duhul constituie garanția posibilității intrării noastre, a oamenilor, prin har, în aceeași relație, prin unirea noastră personală cu Hristos. Iar „în această unire a noastră prin Fiul cu Tatăl se află și Duhul Sfânt, sfințindu-ne. Prin aceasta se întărește și relația între noi ca persoane care am și fost create în această relație din puterea și după asemănarea relației dintre persoanele Sfintei Treimi. Această lucrare este săvârșită de Sfânta Treime în noi prin umanitatea lui Hristos, prelungind-o în noi când ne unim cu Hristos.”

Dacă la creație, perihoreza trinitară se reflectă într-un stadiu incipient în relațiile dintre oameni și, în general, în întreg cosmosul, din momentul întrupării, această reflectare atinge întreaga fire omenească, în Persoana divino-umană a lui Hristos, prin care sunt chemați toți oamenii la comuniunea perihoretică a Sfintei Treimi. Dar reflectarea desăvârșită la nivelul creaturii a acestei supreme comuniuni perihoretice se va împlini în împărăția veșnicei comuniuni a celor credincioși cu Dumnezeu - Cel în Treime - însă, începând cu momentul Rusaliilor, Duhul Sfânt care se odihnește și peste cei ce cred în El, ca Duh al înfierii, adică făcându-i pe aceștia fii, după har, ai Tatălui, părtăși la comuniunea supremă a Sfintei Treimi.

La restaurarea relației dintre oameni care coincide cu restaurarea modelului trinitar de existență la nivel uman, și Sfânta Treime, Fiul și Duhul Sfânt lucrează în mod propriu sau specific, dar și unitar, totodată. Lucrarea aceasta este o continuare, pe un alt plan, dat fiind ieșirea făpturii din relația și comuniunea cu Dumnezeu, a celei de la creație, când Tatăl aduce la existență prin Fiul în Duhul Sfânt lumea și omul, imprimându-le vocația comuniunii: „Fiul ne-a imprimat la creație rațiunea dornică să cunoască infinitatea ființei dumnezeiești, comunicate de Tatăl

Fiului în împreună-bucurie de această comunicare a Duhului Sfânt purces din Tatăl și odihnind peste Fiul și ne-a făcut cuvinte ipostatice ca să exprimăm și noi la nesfârșit față de Dumnezeu și între noi cunoștința și iubirea mereu sporită a Tatălui față de oameni prin Fiul în Duhul Sfânt și a oamenilor față de tată și față de semenii. Iar Duhul ne-a imprimat tot la creație pornirea spre o comuniune cu Tatăl prin Fiul și prin aceasta și cu semenii.”

Fundamentul acestei lucrări îl constituie iubirea Tatălui către Fiul pe care vrea s-o extindă la toți cei care se unesc cu Hristos, Fiul întrupat, primind înfierea prin Duhul Sfânt. Aceasta dovedește că „iubirea este fundamentul trinitar al lumii”⁴⁵, iar omul trebuie să răspundă cu iubire de fiu acestei chemări la comuniune adresată de Tatăl prin Hristos: „De Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl meu îl va iubi pe el și vom veni la el și ne vom face locaș în el” (Ioan 14,23). Rezultatul răspunsului plin de iubire al omului la acest apel la comuniune nu stă doar în imprimarea și realizarea modelului treimic, ci în chiar împărtășirea prin har de izvorul acestui divin model de existență, de Dumnezeu cel în Treime. În acest verset este exprimată, prin ideea de locuire, ideea de comuniune perihoretică care echivalează pentru om cu îndumnezeirea prin har (Ioan 17,21).

Se precizează și un alt aspect al intrării noastre în comuniunea Prea Sfintei Treimi, și anume: numai intrând în relație prin credință și iubire cu Hristos ca om putem să ne împărtășim de iubirea și viața Sfintei Treimi. Cu alte cuvinte, modelul și sursa de viață comunitară treimică ni se împărtășesc prin modelul de viață a lui Hristos, prin modelul hristologic al unirii personale a celor două firi: dumnezeiască și omenească.

Așadar, în fața omului credincios stau două modele inseparabile de viață, ambele caracterizate de comuniune sau unitate în iubire: comuniunea firilor în Hristos, Dumnezeu-Omul, și comuniunea persoanelor în Sfânta Treime. Pentru a-și împlini vocația originară de ființă comunitară, omul trebuie să se împărtășească prin harul divin de ambele modele: de cel hristologic, prin unirea cu Hristos, unindu-și firea sa omenească cu firea dumnezeiască a lui Hristos prin har, și de cel trinitar, împărtășindu-se prin unirea cu Hristos în Duhul Sfânt de comuniunea supremă a Prea Sfintei Treimi. Iar aceasta o poate face omul credincios numai în comuniune cu semenii săi, adică reflectând la nivel creatural comuniunea supremă a Sfintei Treimi.

Pe temeiul acestor două modele, omul este chemat să fie persoană comunitară în dublu sens: persoană în două firi, prin har, ca și Mântuitorul prin care devine și El Fiul al Tatălui și persoană într-o comuniune interpersonală a Persoanelor divine supreme cu persoanele umane create. Aceasta o poate face însă numai în unire cu Hristos, Cel ce a zis: „Eu sunt ușa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui” (Ioan 10,9), precum și: „cel ce Mă vede pe Mine, vede pe cel ce M-a trimis pe Mine” (Ioan 12,45).

Cele două modele sunt inseparabile, mai ales din două motive: în primul rând, pentru că Hristos, prin întruparea, jertfa și învierea Sa, a descoperit deplin Sfânta Treime, în același timp descoperind posibilitatea unirii lui Dumnezeu cu omul în Persoana Sa, iar în al doilea rând pentru că omul credincios nu se poate împărtăși de unul dintre modele fără celălalt.

Hristos vrea să ne conducă spre Tatăl prin Duhul Sfânt refăcând cu fiecare dintre noi drumul Său, ca om, spre Dumnezeu-Tatăl.

Însușirea sau împărtășirea de această îndoită lucrare a lui Hristos se prezintă credinciosului ca un singur act, cu două aspecte. El se unește cu Hristos pentru a se uni și cu Tatăl și cu Duhul, însă această unire echivalează pentru cel credincios cu însușirea mântuirii obiective sau îndreptarea sa. Iar îndreptarea înseamnă tocmai refacerea capacității firii umane de a se deschide total și a se uni cu firea dumnezeiască, prin har, deci posibilitatea omului credincios de a realiza în chip personal, după chipul și din puterea lui Hristos, comuniunea celor două firi, după har, în persoana sa.

BIBLIOGRAFIE

1. *Biblia*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R., București, 1982;
2. Pr. Prof. Dr. Ion Bria, „Dicționar de Teologie Ortodoxă”, București, 1994;
3. Pr. Ștefan Buchiu, „Întrupare și unitate”, București 1997;
4. Pr. Dumitru Stăniloae, „Sfânta Treime, creatura, mântuitoarea și țința veșnică a tuturor credincioșilor”, în „Ortodoxia” anul XXXVIII (1986), Nr. 2;
5. Pr. Prof. Dumitru Stăniloae „Iisus Hristos sau restaurarea omului”, Sibiu, 1943;
6. Michel Quenot, „Icoana, fereastră spre absolut”, București, 1993.

Prof. Mihaela DOGARU

Evoluția teatrului în a doua jumătate a secolului al XIX-lea

2024-2025

Literatura dramatică română și în mod implicit dezvoltarea mișcării teatrale a avut aceeași evoluție întârziată față de dramaturgia europeană.

Primele gânduri teatrale bazate pe structuri române au fost cele care aparțineau dramei magice, forme teatrale, exprimări ale sufletului românesc în fața forțelor naturii.

Elemente ale dramei magice au fost extrem de bogate în toate provinciile românești, având forme diverse: de la dansul țăranului în jurul ultimului snop de grâu strâns de pe câmp (era celebrat), la paparudele în zilele de secetă, la procesiunea păpușii de lut—Caloianul, la dansul Drăgaicei, la Vicleimul sau Irozii. Toate acestea erau producții spontane românești cu o oarecare tangență dramatică, dar care nu pot fi încadrate decât istoric.

Primele manifestări teatrale s-au produs sub influența traducerilor din literatura europeană și a spectacolelor organizate de trupe de teatru germane, franceze și italiene în toate provinciile românești în secolul al XVIII-lea.

În anul 1798 domnitorul Hangherlei Vodă a dat aprobare trupelor străine să susțină spectacole în Muntenia „să arate meșteșugul lor de pehlivan și comedieni” cerând autorităților să sprijine aceste trupe.

Între anii 1819-1822, în Moldova, trupele străine activau nestingherite fiind susținute de autorități. Sub influența acestor manifestări care nu erau numai teatrale (baluri, ceremonii), a apărut teatrul de la Cișmeaua Roșie al domniței Ralu unde activau trupe străine, dar și spectacole ale tinerilor diletanți români. De asemenea, între 1818-1820 la inițiativa lui Gheorghe Asachi s-au organizat primele spectacole de teatru cu piese străine.

Pe 27 decembrie 1816, a avut loc la Iași prima reprezentație teatrală în limba română. Prima piesă de teatru pusă în scenă în limba română a fost *Mirtil și Hloe*, tradusă din limba franceză de Gheorghe Asachi. Spectacolul nu a avut loc într-un spațiu instituțional, ci pe o scenă improvizată într-o casă boierească, aparținând hatmanului Costache Ghica. Am putea spune că, odată cu prima montare în limba română de la Iași, se mai deschidea un drum – prima reprezentație de teatru de salon sau ”de societate”.

În București au fost organizate spectacole de teatru în sală la inițiativa negustorului Ieronim Momolo în casele din strada Slătineanu.

În Transilvania prima reprezentare a unui text românesc a avut loc în ultimele decenii ale sec. al XVIII-lea fiind organizată de elevii seminarului clerical de la Blaj: „*Comoedia ambulatoria alumnorum*”. Personajele înfățișau: un Rege stînd sub un baldachin, doi Episcopi latini purtînd sceptru și podoabe de sticlă strălucitoare, și doi Îngeri. În alai se mai aflau un „Timpanator”, un Gornist, un Stegar, un Etiopian și doi țigani, care alcătuiau o mică orchestră, toți costumați după moda comedienților.

Printre primii autori dramatici de la începutul sec. al XIX-lea se numără poetul Costache Conachi (în anul 1804 scrie opere cu tente satirice „*Giudecata femeilor*”), iar împreună cu Niculae Dimache și Dumitrache Beldiman scrie „*Comedie banului Constantin Canta cel zic și Căbujan și Cavaler Cuceș*”; Iordache Golescu și Vasile Alecsandri.

Paralel cu comedia satirică s-a afirmat ca o direcție principală drama romantică cu tematică istorică. Această orientare a cunoscut câteva realizări notabile: „*Petru Rareș*” și „*Ștefan cel Mare*” de Gheorghe Asachi, „*Răzvan și Vidra*” de B.P. Hașdeu, „*Despot Vodă*” și „*Fântâna Blanduziei*” de V. Alecsandri.

Bibliografie

1. https://biblioteca-digitala.ro/reviste/Instit-Oprescu_istoria-artei/030-1_studii-cercetari-istoria-artei_seria_teatru-muzica-cinematografie_1983.pdf
2. <file:///C:/Users/Prof/Downloads/zeus,+Vasiniuc2.pdf>

Prof. Savu-Popescu Gina

NOTĂ DE FUNDAMENTARE

privind denumirea noii Școli Gimnaziale din Popești-Leordeni

PROF. GHEORGHE COSTAFORU

2024-2025

Ca urmare a cercetărilor privind istoria localității Popești-Leordeni vă prezentăm o schiță biografică a lui Gheorghe Costaforu (1820-1876), întemeietor al învățământului modern românesc în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, fondator al studiilor juridice în România, primul Rector al Universității din București și proprietarul moșiei Popești-Conduratu din com. Popești, jud. Ilfov.

Tinerețea și studiile

Gheorghe Costaforu s-a născut la 26 octombrie/7 noiembrie 1820 în București, într-o familie de origine aromână, stabilită în Principatele Române la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Tatăl său a fost negustor și a participat la Revoluția din 1821. În primii ani de viață numele său a fost Gheorghe Foru, dar a fost modificat prin adăugarea prenumelui tatălui - Constantin („Costa”), devenind astfel Constantin Costaforu (cu forma Costa-Foru în unele documente și publicații).

Gheorghe Costaforu a studiat la Colegiul Sfântul Sava din București, unde s-a afirmat ca elev eminent. Colegiul era cel mai vechi centru de cultură și educație din Țara Românească, aici fiind întemeiată prima școală de studii juridice, sub ocrotirea directă a domnitorilor munteni. Fiind un tânăr dedicat Dreptului, Gheorghe Costaforu s-a angajat încă din anii studiilor de la Sfântul Sava la Tribunalul Ilfov, mai întâi ca secretar, iar apoi grefier.

Pentru a încuraja formarea unei elite juridice autohtone, Colegiul Sfântul Sava a gestionat un sistem de burse oferite elevilor, pe bază de concurs, adresat tinerilor valoroși care doreau să continue studiile în străinătate. În noiembrie 1845, Gheorghe Costaforu a fost beneficiarul unei asemenea burse și a plecat la Paris, unde s-a înscris la Facultatea de Drept. A parcurs toate etapele învățământului universitar francez, susținând bacalaureatul în Drept, apoi licența și la final doctoratul. La Paris a activat și în Societatea studenților români, dar s-a ținut departe de freacățele revoluționare din anul 1848, fiind preocupat prioritar de educația sa.

După înăbușirea Revoluției de la 1848 în Țara Românească, tânărul Gheorghe Costaforu a fost nevoit să-și continue studiile pe cont propriu, deoarece domnitorul a sistat bursele din cauza implicării studenților parizieni în evenimentele din țară. În cele din urmă a finalizat și studiile de doctorat, pe care l-a susținut public în august 1850, cu teza *De acquirenda, retinenda vel omittenda possessione* („Despre dobândirea, menținerea sau renunțarea la posesie”).

Întemeietor al învățământului în Țara Românească

S-a întors imediat în Țara Românească, însă atmosfera politică

era destul de tensionată după intervenția ruso-turcă contra Revoluției. Activitatea Colegiului Sfântul Sava era suspendată, instituția fiind redeschisă abia în noiembrie 1851, din grija domnitorului Barbu Știrbei. Cursurile de Drept au fost reluate la Sfântul Sava sub umbrela unei divizii autonome, denumită *Școala de legi*, iar printre primii profesori s-a numărat și Gheorghe Costaforu, angajat la data de 16/28 noiembrie 1851, pentru predarea Dreptului civil românesc. Cu prilejul cursului inaugural, profesorul Costaforu afirma entuziast: „Țara întreagă, domnitor are ochii ațintiți asupra noastră pentru că din acest cerc vor ieși legiuitorii și judecătorii ei; din aceste adunări ale noastre vor ieși apărătorii dreptății”. A lucrat la consolidarea învățământului juridic din Țara Românească împreună cu Constantin Bosianu, coleg de doctorat din perioada studiilor pariziene, cei doi cărturari împărțindu-și predarea disciplinelor de bază. Gheorghe Costaforu a deținut și conducerea Colegiului Sfântul Sava, în mai multe mandate, când nu avea demnități sau responsabilități mai înalte în stat.

Profesorul Gheorghe Costaforu a colaborat în domeniul educației și cu succesorul domnitorului Barbu Știrbei. Conform Convenției de la Paris, Țara Românească era condusă de un *caimacam* (locțiitor al Domnitorului, până la alegerea unui titular), iar în această demnitate a fost desemnat Alexandru D. Ghica (1856-1858), fost domnitor, un aristocrat cu vederi iluministe care a sprijinit dezvoltarea învățământului în Muntenia. Caimacamul l-a considerat pe Gheorghe Costaforu un om de bază pentru consolidarea educației muntenesti și l-a numit la conducerea *Eforiei școlilor*. A deținut această demnitate în perioada 2 decembrie 1856 - 20 august 1858, timp în care a pus bazele sistemului de învățământ modern din Țara Românească. Proiectul de reformă a fost susținut direct de Alexandru D. Ghica, care la 5 octombrie 1857 a dispus trimiterea lui Gheorghe Costaforu într-o misiune științifică în Apus. Directorul *Eforiei școlilor* a primit două obiective clare din partea caimacamului:

NOTĂ DE FUNDAMENTARE

privind denumirea noii Școli Gimnaziale din Popești-Leordeni

PROF. GHEORGHE COSTAFORU

2024-2025

Primul Rector al Universității din București

După Unirea Principatelor, Gheorghe Costaforu s-a implicat activ în dezvoltarea educației și alinierea învățământului românesc la modelul occidental. Cea mai însemnată realizare a fost întemeierea Universității din București, în calitate de prim Rector al instituției.

La sfârșitul anului școlar 1863-1864, intelectualii bucureșteni au hotărât să reunească școlile/facultățile incipiente care funcționau de câțiva ani într-o instituție universitară după model european. La propunerea ministrului Cultelor și Instrucțiunii Publice, poetul Dimitrie Bolintineanu, vechea Facultate de Drept, împreună cu fostele Școli de Litere și Științe, transformate în facultăți, au format Universitatea din București. Instituția s-a înființat oficial prin decretul domnitorului Alexandru Ioan Cuza din 4/16 iulie 1864. Documentul dispunea ca profesorii facultății, „adunându-se”, să procedeze la alegerea rectorului Universității, iar profesorii fiecărei facultăți, în parte, la alegerea decanilor. Decizia privind numirea rectorului a fost trimisă ministerului la 15 septembrie 1864, profesorii universității desemnându-l în această funcție pe Gheorghe Costaforu, titularul catedrei de Drept civil de la Universitate, profesor de Drept încă din anul 1851 și fost director al *Eforiei școlilor*. A deținut această funcție până în anul 1871, timp în care universitatea s-a consolidat instituțional, a crescut numărul de studenți și a fost ridicat un sediu.

Activitatea publicistică

Gheorghe Costaforu a fondat prima gazetă juridică românească, denumită *Magazinul judecătoresc*, în anul 1855. A colaborat cu această publicație pe tot parcursul vieții și a publicat materiale teoretice pentru uzul practicienilor din domeniul juridic. Prin publicațiile sale de specialitate a contribuit la cristalizarea unei profesii deosebit de importante pentru funcționarea unui stat modern.

De asemenea, s-a implicat și în activitatea unionistă, prin articole pentru gazeta „Secolul” (apoi „Timpul”), la care a colaborat în cursul anului 1857. Eseurile sale au tratat probleme politico-juridice și a pledat pentru cauza Unirii Principatelor și a progresului societății românești.

1. să întocmească „un plan de bibliotecă sistematică și aleasă a cărților de învățătură ce au a se introduce în școalele noastre” și 2. să se informeze asupra organizării diferitelor Academii, Colegii sau școli comunale, „cu comparația între dănsle a diferitelor sisteme de învățătură”. Studiul întocmit ca urmare a călătoriei de informare trebuia să fie folosit pentru organizarea pe principii moderne a școlilor publice din Țara Românească.

Misiunea externă în domeniul educației s-a încheiat la 31 mai 1858, iar la finalul acesteia Gheorghe Costaforu a prezentat un Raport de activitate, în care susținea că fusese primit „ca un frate” în țările vizitate, respectiv Germania, Franța, Belgia, Elveția, Italia. În lunile următoare, în cadrul *Eforiei școlilor*, profesorul Costaforu a coordonat un proiect de reformare a studiilor gimnaziale, înaintat caimacamului la 5 august 1858. Proiectul includea „o programă a învățăturilor, împreună cu diviziunea materiilor, pe clase și profesori”. Conform noii programe, învățăturile gimnaziale se împărțeau în trei diviziuni: elementară (compusă din două clase), diviziunea umanităților (cu trei clase) și diviziunea superioară. Diviziunea superioară era prevăzută cu două ramuri sau secțiuni, a literelor și a științelor, fiecare cu câte două clase. Cea din urmă diviziune, a științelor era structurată în cursul de matematică și cursul comercial. Caimacamul Alexandru D. Ghica a aprobat propunerile la 11 august 1858, iar noul program de studii a intrat în vigoare începând cu anul școlar 1858-1859.

Organizarea învățământului secundar coordonată de Gheorghe Costaforu a pus bazele sistemului modern de educație românesc. Diviziunea claselor superioare a creat premisele organizării învățământului universitar, oferind baza dezvoltării facultăților de Drept, Litere și Științe, precum și, în perspectivă, a învățământului politehnic.

În calitate de responsabil al *Eforiei școlilor*, Gheorghe Costaforu s-a îngrijit și de construcția unui sediu somptuos pentru Colegiul Sfântul Sava, devenit instituție reper a învățământului muntean, cu forme incipiente de viață universitară. Construcția, denumită *Academia Română* a fost amplasată pe ruinele mănăstirii Sfântul Sava. Inaugurarea a avut loc la 10 octombrie 1857, în prezența caimacamului, comisarilor celor 7 mari puteri garante, precum și membrilor Divanului ad-hoc al Țării Românești. Cuvântul de deschidere a fost ținut de profesorul Gheorghe Costaforu, care a apreciat evenimentul drept „o sărbătoare adevărat națională”.

Preocuparea pentru dezvoltarea școlilor nu s-a limitat doar la învățământul gimnazial. În cursul anului școlar 1857-1858 au fost reînființate școli primare într-un număr de 1.011 sate. În perspectivă, rețeaua școlilor primare trebuia să se extindă în alte 3.379 sate, iar fiecare familie trebuia să plătească 2 lei în acest scop. Numărul elevilor-săteni era prognozat la aproximativ 30.000. Gheorghe Costaforu a apreciat sprijinul acordat de caimacamul Alexandru D. Ghica pentru reînființarea școlilor sătești, însă atenționa că efortul trebuia susținut pe termen lung, astfel încât „să se amelioreze din ce în ce mai mult această instituție națională, înmulțindu-se școalele în toate comunele, dându-se țăranilor învățătura de care au trebuință”.

Misiunea lui Gheorghe Costaforu la conducerea *Eforiei școlilor* s-a încheiat la 1 septembrie 1858, fiind înlocuit de Vasile Boerescu, de asemenea doctor în Drept cu studii la Paris.

NOTĂ DE FUNDAMENTARE

privind denumirea noii Școli Gimnaziale din Popești-Leordeni

PROF. GHEORGHE COSTAFORU

2024-2025

Cariera politică și administrativă

Așa cum am amintit, Gheorghe Costaforu a avut o relație strânsă cu caimacamul Alexandru D. Ghica, care i-a încredințat profesorului de Drept organizarea învățământului modern din Muntenia. După Unirea Principatelor din 1859 s-a afirmat ca om politic conservator. A primit funcția de ministru de Interne în anul 1860, ocupându-se de impunerea domniei legii în teritoriu. În corespondența cu prefectii județelor solicita aplicarea legilor pentru orice activitate infracțională și implicarea mai serioasă a autorităților polițienești în rezolvarea cazurilor grave. Considera că stabilitatea statului depindea în mare măsură de încrederea cetățenilor în autorități și în puterea legii.

Gheorghe Costaforu nu a acceptat regimul personal impus de Cuza după lovitură de stat din 1864, iar în anii următori a militat pentru restabilirea ordinii democratice. Îl regăsim printre politicienii implicați în răsturnarea de la putere a domnitorului, în februarie 1866, iar în perioada următoare a activat internațional pentru menținerea unirii. La sfârșitul lunii februarie 1866, împreună cu Manolachi Costachi și Alexandru Golescu, Gheorghe Costaforu s-a deplasat la Istanbul pentru a-i solicita sultanului să nu dispună destrămarea Unirii Principatelor. După încoronarea lui Carol I, Gheorghe Costaforu a colaborat foarte bine și cu noul domnitor/rege, mai ales în domeniu juridic. A fost: membru al Curții de Casație, Președinte al Curții apelative de comerț din București și a contribuit la redactarea Legii privind inamovibilitatea corpului judecătoresc și organizarea Curților de Apel (1868-1870).

După încheierea mandatului de Rector al Universității din București, în 1871, Gheorghe Costaforu a deținut mai multe demnități guvernamentale, unele atribuții fiind deținute în paralel o perioadă de timp. Astfel a fost ministru de Externe în perioada 11 martie 1871 - 27 aprilie 1873 și ministru al Justiției în perioada 8 iunie 1871 - 28 octombrie 1872. În calitate de ministru al Justiției a coordonat elaborarea unei legi privind organizarea judiciară și activitatea instanțelor (1871), consolidând sistemul de justiție românesc.

Odată încheiat mandatul la Ministerul de Externe, Gheorghe Costaforu a fost numit agent diplomatic la Viena, în perioada 1873-1876. Reprezentanța diplomatică din capitala Imperiului Austro-Ungar era deosebit de importantă pentru România la acea vreme, în condițiile în care nu era obținută încă independența și țara avea nevoie de aliați puternici, iar austriecii dețineau poziții economice importante la sud și est de Carpați.

Gheorghe Costaforu s-a stins din viață la 28 noiembrie/10 decembrie 1876 la București, lăsând în urmă o moștenire semnificativă în domeniul juridic, educațional și politic.

Legătura cu localitatea Popești-Leordeni

Gheorghe Costaforu a ajuns mare proprietar în localitatea Popești prin căsătoria cu Maria Conduratu (1832-1928). Moșia Popești-Conduratu își are originile în secolul al XVIII-lea, când a fost deținută de cronicarul muntean Radu Popescu. După moartea cărturarului, domeniul a trecut prin mai multe schimbări de proprietari, iar una dintre descendentele lui Radu Popescu s-a căsătorit cu Alexandru Conduratu, un grec fanariot stabilit în Țara Românească. Alianța matrimonială a dus la formarea moșiei Popești-Conduratu, nume pe care l-a purtat până la mijlocul secolului XX. La moartea lui Alexandru Conduratu, moșia a fost moștenită de ginerele său,

Gheorghe Costaforu, care a preluat conacul și moșia de la familia Conduratu. Domeniul a rămas în posesia familiei Costaforu până la momentul naționalizării din perioada comunistă. Conacul, monument de arhitectură a sec. al XIX-lea nu a fost îngrijit corespunzător după confiscarea de către regimul comunist, iar în prezent este dispărut. A rămas doar în memoria oamenilor locului.

Având în vedere informațiile prezentate mai sus, propunem Consiliului Local al orașului Popești-Leordeni, jud. Ilfov emiterea unei Hotărâri prin care se conferă noii școli gimnaziale de pe str. Drumul Fermei denumirea „Școala Gimnazială Gheorghe Costaforu”, sau „Școala Gimnazială Prof. Gheorghe Costaforu”, pentru a onora memoria marelui om de cultură care a pus bazele învățământului public românesc în a doua jumătate a secolului al XIX-lea și care face parte din istoria localității Popești-Leordeni prin proprietățile pe care le-a avut aici – moșia Popești-Conduratu și Conacul Costaforu.

Prof. Țiu Ilarion

Prof. Dogaru Ion

Colectivul de redacție

Profesor coordonator:

Prof. Mihaela DOGARU

Echipa de redacție

Prof. Savu-Popescu Gina

Prof. George-Daniel SAVU

Prof. Ion DOGARU

Prof. Ilarion ȚIU

Prof. Antoneta IONESCU

